

GLORIE VAN DE HEER

Zoals geopenbaard in

Savitri

Geannoteerde Selecties uit

Sri Aurobindo's *Savitri*

Samengesteld door Alok Pandey.

Vertaald door Chris Duindam.

Glorie van de Heer is een selectie passages uit *Savitri* die ons de glorie en grootsheid van het Goddelijke openbaren. Het is een aanvulling op het boek *Glorie van de Goddelijke Moeder*. De selectie is bedoeld om ons een alomvattend en compleet beeld te geven van het Goddelijke als Heer en Meester van Zijn Schepping.

Inhoud

Introductie	4
De Heer in het Worden	8
Het Goddelijke dat Mens Wordt	8
De Heer als Zelf Realiseren	10
De Troon van de Gemaskerde Transcendente	11
De Naakte en Absolute Potenties van de Geest	12
Gids van de Wereld	13
De Twee Die Eén Zijn	14
De Meester van het Bestaan	15
De Nauwe Aanraking van God	17
De Nederdaling van de Heer in de Mens	18
Zijn en Niet-Zijn	19
De hele Schepping wacht op de Heer	21
De Heer Ligt Verborgten in de Onbewuste Diepten	21
De Heer als het Kosmische Wezen	22
De Transcendente Heer	24
De Heer is Tegelijk Nabij en Ver Weg	24
De Ver-Geziene Godheid	25
Eén en Oneindig	27
Eenheid Met de Transcendente Heer	28
Voorbij het Begin en Einde der Dingen	29
Voorbij Zijn en Niet-Zijn	31
De Heer als Al	33
De Heer Veracht Niets	33
De Heer Is Zijn Eigen Sluier Geworden	34
De Wereld is God in Verborgtenheid	35
De Ene Heer en de Dubbele Natuur	36
De Heer is Volmaakte Harmonie	37
De Allerhoogste Heer	39

De Heer van de Waaktoestand	39
De Heer van de Droomtoestand	41
De Superbewuste Heer	41
De Heer als Gelukzaligheid	42
De Heer als de Verlosser van de wereld	45
De Zoon van God	45
Gods Boodschappers	47
Gods Arbeid	48
Een die nog moet Komen	49
De Lila van de Avatar	51
Satyavan, de Heer Wordt Mens	51
Satyavan Ontmoet Savitri	53
De Betovering van Liefde	54
Een Matrix van Nieuwe Tijd	56
Shakti van de Heer	56
Het Goddelijke Huwelijk	58
De Heer Kiest ervoor om door de Dood en het Lot Heen te gaan	60
Savitri Aanvaardt de Uitdaging van het Lot	61
De Heer Vertrekt	63
De Belofte van de Heer	64
De Heer Heeft Beloofd	64
De Dubbele Kracht	66
De Volgende Evolutionaire Stap	67
De Komst van de Supermens	69
De Supermens als Koning van de Aarde	70
De Vereniging van Geest en Materie	72
Het Ene Zal de Velen Worden	73
Opstanding	75
Afscheid was een droom	75
Alles Is Nu Veranderd	77
Opstanding	78
Glossarium	80

Introductie

Ik ben de verstilde zoektocht van de jaloerse goden,
Die jacht maken op mijn wijsheid's onmetelijke mysterieuze werk,
Gegrepen in de duizend ontmoetingswegen van de hemel.
Ik ben de schoonheid van de ongesluisde straal
Die door de diepe wegen van de oneindige nacht
De onoverwinnelijke pelgrimsziel van de aarde
Trekt onder de vlamme toortsen van de sterren.
Ik ben de onschendbare Extase;
Zij, die naar mij gekeken hebben, zullen geen verdriet meer
hebben.
De ogen, die leven in de nacht, zullen mijn vorm zien.
Aan de bleke kusten van schuimende staalachtige zeestraten,
Die stromen beneden een grijze gekwelde hemel,

De Glorie van de Heer wordt in een van de passages in de *Savitri* als volgt beschreven, alsof de Heer zelf het zegt. *Savitri* staat vol met zulke wonderbaarlijke passages die tegelijkertijd onthullend en verheffend zijn. Er wordt gezegd dat de laatste band met onwetendheid verbroken wordt wanneer we Hem gezien hebben. Zelfs een glimp van die Glorie der glorieën is genoeg voor de mens om alle aantrekkingskracht (en afstoting) weg te nemen en zich volledig aan Zijn voeten te werpen in volkomen overgave en zelf-gave, in een gebaar van aanbidding en verering. Deze visie smelt alle omhulsels en lagen van de natuur en de schil van het ego waarin Hij verborgen is weg. Toch is het verre van gemakkelijk om Hem te aanschouwen, want welke ogen kunnen dat Licht der lichten, die pracht, zo beschreven in de Katha Upanishad, bevatten en welk hart kan dat bevatten:

Daar kan de Zon niet schijnen en heeft de maan geen glans; alle sterren zijn blind; daar flitsen onze bliksems niet, noch enig aards vuur. Want al wat helder is, is slechts de schaduw van Zijn helderheid en door Zijn schijnsel schijnt dit alles. [CWSA 18:123]

Zelfs de tapaswis van weleer vinden het al moeilijk genoeg om ook maar een glimp op te vangen van Hem die alleen IS. En toch zien we Hem van tijd tot tijd gemanifesteerd in een menselijk lichaam, waardoor we een beetje dichter bij deze grootse visie kunnen komen die uiteindelijk alleen door pure genade komt. Terwijl mensen in hun uiterste denkvermogen hebben geprobeerd God te bevatten, komt er een moment waarop het denken wegvalt en we beseffen dat zelfs onze hoogste voorstellingen slechts armzalige karikaturen zijn, eenzijdige formules van Hem die tegelijkertijd vormloos en zonder gelaatstrekken is, en toch alle vormen aanneemt en bewoont.

En toch is er nooit een tijdperk geweest waarin er niemand is geweest die de Glorie van de Heer heeft aanschouwd en die deze grootse en zalige visie aan de mensen heeft geopenbaard door middel van sublieme poëzie. Dichter bij ons hebben we, in de eeuw die we net achter ons hebben gelaten, twee van de grootste spirituele wezens die niet alleen yogi's, heiligen en spirituele meesters waren, maar ook directe afstammelingen van het Goddelijke in de mens, de Avatars zoals ze in India worden genoemd. Of ze nu wel of niet een Avatar zijn, is natuurlijk een kwestie van persoonlijk geloof of openbaring, maar één ding is zeker: in de hele spirituele geschiedenis van de mensheid is er nooit zo'n integrale, allesomvattende openbaring van God gegeven als in de werken van Sri Aurobindo en de Moeder. En als het om *Savitri* gaat, wordt deze visie aan ons geopenbaard door woorden die pure mantra's van de hoogste sferen zijn. Alleen al het lezen ervan brengt ons dichter bij de Visie, verheft ons hart en onze ziel, kalmeert het denkvermogen en de zintuigen en trekt ons dichter naar de Heer en de Goddelijke Moeder. Mediteren over verzen uit *Savitri* is yoga beoefenen, het is de deuren openen naar de transformerende kracht die Sri Aurobindo en de Moeder naar de aarde brachten en vestigden, zodat ook men kan opstijgen en groeien naar de gelijkenis van God. De mens is in wezen al één met Hem, zoals alle dingen in hun essentie God zijn, maar aangeraakt door deze nieuwe yoga kan hij ook één worden met de Heer in de steeds veranderende, steeds evoluerende manifestatie, aangezien ook dit God is. Waar we traditioneel een scheiding,

een kloof, zien tussen de Schepper en de schepping, zien we deze kloof gevuld door Sri Aurobindo en de Moeder, waarbij de ervaring en openbaring van God niet alleen in statische essentie als een eeuwige getuige plaatsvindt, maar ook in de dynamische dans van de schepping, in de manifestatie zelf. Het is te hopen dat deze verzen uit Savitri, een selectie gebaseerd op het thema van de Heer en Zijn Glorie, ons zullen helpen als het beste alternatief voor een directe, persoonlijke ontmoeting met de Heer. In feite bereiden ze ons voor om de Heer te ontvangen wanneer Hij komt, om iets van Zijn wegen te begrijpen en om ons denkvermogen en ons hart te vullen met Hem wiens pracht evenzeer schijnt in de verre ster en de zon als verborgen is in een zandkorrel en gevangen in de werveling van een atoom en een bloem.

Sri Aurobindo heeft ons geopenbaard dat het Goddelijke Eén is, maar twee kanten heeft waardoor we Hem kunnen benaderen. De ene kant is het passieve, getuigende aspect, het aspect dat het meest wordt gezocht, het aspect van Vrede dat bevrijdend is. De andere kant is het dynamische, scheppende aspect, het aspect van Ananda dat scheppend en transformerend is. Deze twee kanten worden beschouwd als de mannelijke en de vrouwelijke kant van het Ene Goddelijke, de Ishwara en zijn Shakti, Brahman en Maya, de Heer en de Goddelijke Moeder. Hoewel de twee één en hetzelfde zijn en elk de ander in zich draagt, is het voor de schepping de Goddelijke Moeder die de brug is geworden en door haar kunnen de deuren van bevrijding en transformatie zich openen. Zelfs wanneer de yogi haar niet herkent, is het toch door haar kracht dat hij zijn reis voortzet. Zij is inderdaad de Kennis en Kracht van de Heer die in het spel is geopenbaard en daarom kunnen onze zielen alleen via haar terugkeren naar het Allerhoogste.

In het eerste deel hadden we selecties uit *Savitri* over de Glorie van de Goddelijke Moeder, in haar drievoudige status en ook in haar manifestatie als een Avatar in de gedaante van Savitri, wiens ervaringen niets anders zijn dan de huidige incarnatie van de Goddelijke Moeder als Moeder Mirra. Het behandelt het Goddelijke als de Heer in al zijn verschillende gedaanten en statussen. Als Avatar wordt de Heer echter in Savitri vertegenwoordigd, zowel in de gedaante van Aswapati, wiens ervaringen we kennen als die van Sri Aurobindo, als in die van Satyavan. Satyavan is de ziel van de mens, gevangen in het woud van onwetendheid. Dat is het symbool. Maar Satyavan is ook de Avatar, de incarnatie van het Allerhoogste, die is neergedaald en mens is geworden om de menselijke worstelingen te dragen en de mens de weg te wijzen. We hebben daarom passages opgenomen uit Aswapati's yoga, evenals uit de aardse lila van de Heer en zijn Shakti zoals die aan ons geopenbaard zijn door het verhaal van Satyavan en Savitri.

Toen de Moeder werd gevraagd wat Satyavan vertegenwoordigt, vatte Ze het samen in twee korte en krachtige zinnen: "*Welnu, hij is de Avatar. Hij is de incarnatie van het Allerhoogste*" (CWM 5: 390).

De selecties hier gaan dus zowel over de Heer in al zijn verschillende hoedanigheden als over de bewuste nederdaling van het Allerhoogste in een menselijke vorm, de Avatar.

Alok Pandey
Pondicherry, januari 2022

De Heer in het Worden

Het Goddelijke dat Mens Wordt

ZIE, HIJ IS GEKOMEN, het Wonder der wonderen, het Mysterie der mysteries, de verheven Waarheid, het onuitsprekelijke Licht, de allerhoogste Visie. Hij is gekomen in een menselijk gelaat en een menselijke gedaante. O, de dwaling van het sterfelijke denken dat God voor eeuwig zetelt in een transcendent rijk, buiten het bereik van de denkende mens, zelfs buiten het bereik van de goden, gehuld in de onuitsprekelijke Stilte, verborgen door een

sluier van Licht. Toch is Hij gekomen, Hij heeft Zijn eeuwige deuren verlaten om bij ons te zijn, onder ons, als een van ons.

Van Hem was een geest, die neeg van ruimere sferen
Tot in ons gebied van kortstondig zicht,
Een kolonist van onsterfelijkheid.
Als een wijzende straal op aarde's onzekere wegen,
Behield zijn geboorte een symbool en een teken;
Zijn menselijke zelf bedekte als een doorschijnende mantel
De Alwijze, die de blinde wereld leidt.
Aangesloten bij de kosmische Ruimte en Tijd
En hier God's schuld voldoende aan aarde en mens
Was een groter zoonschap zijn goddelijk recht.
Ofschoon hij toestemde in de sterfelijke onwetendheid,
Deelde zijn kennis het onuitspreekbare Licht.
Als een kracht van de oorspronkelijke Permanentie,
Verwikkeld in het moment en haar stroom,
Behield hij de visie van de Uitgestrektheden erachter:
Een vermogen was in hem van het Onkenbare.
Als een archivaris van de symbolen van het Verdere,
Een schatbewaarder van bovenmenselijke dromen,
Droeg hij het stempel van machtige herinneringen
En goot hun grandioze stralen op het menselijke leven.
Zijn dagen waren een lange groei naar de Allerhoogste.
Een hemelwaarts wezen, dat zijn wortels koesterde
Op levensonderhoud van occulte spirituele bronnen,
Klom door witte stralen om een ongeziene Zon te ontmoeten.
Zijn ziel leefde als eeuwigheid's afgezant,
Zijn denkvermogen was als een hemelbestormend vuur,
Zijn wil een jager in sporen van licht.
Een oceaan impuls tilde elke ademtocht;
Elke actie liet de voetsporen van een god.
Elke moment was een slag van machtige vleugels.
Het kleine plot van onze sterfelijkheid,
Aangeraakt door deze huurder van de hoogten,
Werd een speelplaats van de levende Oneindige. [22-23]

Deze passage laat ons kennismaken met Aswapati, de vertegenwoordiger van het Goddelijke op aarde. Hij is gekomen om, net als voorheen, de weg naar de hemel te openen. Het Goddelijke regeert niet alleen van bovenaf, maar werpt zich ook in de stroom en de stroming der dingen, zodat de vooruitgang van de mensheid volgens het oorspronkelijke plan kan voortgaan.

De Heer als Zelf Realiseren

HIJ KIJKT TOE vanuit het verdere in een staat van volkomen vrede, een staat waarin alle debatten, ruzies en strijd ophouden te bestaan. Het is de plek waar onze ziel rust vindt. De ziel die dit beseft, is niet langer verdiept in het aardse spel. Het wordt een getuige als de Heer, vrij en Koning van de natuur in plaats van haar slaaf.

Zijn centrum was niet meer in het aardse denkvermogen;
Een vermogen van ziende stilte vulde zijn leden:
Gegrepen door een stemloze, witte epifanie,
Naar een visie, die vormen voorbijgaat,
Naar een leven, dat het leven voorbijgaat,
Naderde hij het stille bewustzijn, dat alles draagt.
De stem, die alleen door spraak het denkvermogen kan bewegen
Werd een stille kennis in de ziel;
De kracht, die slechts in daden zijn waarheid kan voelen,
Was nu gehuisvest in een stilzwijgende, almachtige vrede.
Een vrije tijd in het werk van de werelden,
Een pauze in de vreugde en smart van het zoeken
Herstelde de stress van de Natuur tot Gods kalmte.
Een uitgestrekte eensgezindheid eindigde leven's debat.
De oorlog van gedachten, die het heelal aanneemt,
De botsing van krachten, die strijden om te zegevieren
In de enorme schok, die een ster aansteekt
Als in de vorming van een korrel stof,
De groeven, die hun domme ellipsen draaien in de ruimte,
Geploegd door het zoeken van 's werelds verlangen,
De lange tegenstromen van Tijds vloed,
De kwellings, die de ijselijke kracht van wellust scherpt,
Die kinetisch ontwaakt in aarde's suffe slijk
En een persoonlijkheid kerft uit leem,
Het verdriet, waarmee Natuur's honger wordt gevoed,
De oestrus, die schept met het vuur van pijn,
Het lot, dat deugd straft met nederlaag,
De tragedie, die lang geluk verwoest,
Het wenen van Liefde, het getwist van Goden,
Verstomden in een waarheid, die in haar eigen licht leeft.
Zijn ziel stond vrij, een getuige en een koning.

Niet meer geabsorbeerd in moment gereden stroom,
Waar denkvermogen onophoudelijk afdrijft als op een vlot,
Gehaast van fenomeen naar fenomeen,
Verbleef hij in rust in ondeelbare Tijd. [32-33]

Deze passage beschrijft hoe Aswapati Zelf-realiserende bereikte. Dit is de eerste stap in een reeks van verdere ascensies en transformerende ervaringen die onze kijk op de dingen veranderen.

De Troon van de Gemaskerde Transcendente

DE AARDE IS ZIJN TROON, de sterren zijn zijn Kroon. Hij is de onzichtbare Koning, de rechtmatige troonpretendent van de aarde. Hij is de Koning der koningen en allen zijn zijn afgevaardigden. Nu is Hij gekomen, gehuld in de dikte van de duisternis, om de tirannen omver te werpen en deze wereld te veranderen in een koninkrijk van God. De mens weet het niet, want een dichte sluier van onwetendheid omhult ons. Toch is Hij hier, Hij dringt de harten en geesten van de mensen binnen.

Zo zal de gemaskerde Transcendente zijn troon bestijgen.
Wanneer de duisternis zich verdiept, en de aarde's borst wurgt
En mensen's lichamelijke denkvermogen de enige lamp is,
Als een dief's in de nacht zal de verborgen tred zijn
Van iemand, wiens stappen ongezien zijn in zijn huis.
Een slecht gehoorde Stem zal spreken, de ziel gehoorzamen,
Een Vermogen binnensluipen in denkvermogen's innerlijke kamer,
Een charme en lieflijkheid leven's gesloten deur openen
En schoonheid de verzettende wereld veroveren,
Het Waarheidslicht door verrassing de Natuur veroveren,
Een sluipgang van God het hart dwingen tot zaligheid
En de aarde onverwacht tot goddelijkheid groeien.
In Materie zal de geest's gloed ontstoken worden,
In lichaam na lichaam de heilige geboorte aangestoken;
De nacht zal ontwaken tot de lofzang van de sterren,
De dag een gelukkige pelgrimsmars worden,
Onze wil een kracht van Eeuwige's macht
En gedachten de stralen van de spirituele zon.
Enkelen zullen zien, wat niemand nog begrijpt;
God zal opgroeien, terwijl wijze mannen praten en slapen;
Want de mens zal de komst niet weten voor haar uur
En geloof zal niet zijn tot het werk is gedaan. [55]

De passage is tegelijkertijd een profetie en een hoop. Hoe dicht de duisternis ook is, het Goddelijke zal op een dag vanuit die duisternis deze materiële wereld besturen, zoals Hij dat nu al doet vanuit de hemel, achter de sluier. Hij zal komen en de loop der dingen veranderen, dit aardse, menselijke leven transformeren in een goddelijk leven.

De Naakte en Absolute Potenties van de Geest

DE HEER is niet slechts kenmerkloze, vormloze Stilte, naakt en onbedekt. Hij is ook de oneindige Ene. Elk van zijn talloze aspecten, die deel uitmaken van zijn oneindige Persoonlijkheid, zijn de grote goden. In de drievoudige wereld van de Onwetendheid lijken ze afzonderlijk en onafhankelijk, maar in Hem staan ze verenigd als afzonderlijke, maar toch verenigde aspecten van zijn oneindige Persoonlijkheid.

In de wijde tekenloze ether van het Zelf,
In de onveranderlijke Stilte, wit en naakt,
Afzijdig, glansrijk als gouden oogverblindende zonnen,
Gesluierd door de straal, die geen sterfelijk oog kan dragen,
Branden de Geest's loutere en absolute potenties
In de eenzaamheid van de gedachten van God.
Een verrukking en een straling en een zwijgen,
Verlost van de benadering van gewonde harten,
Ontzegt aan het Idee, dat kijkt naar verdriet,
Ver van de Kracht, die het uitschreeuwt in zijn pijn,
Leven zij in zijn onvervreemdbare gelukzaligheid.
Onberispelijk in zelfkennis en zelf-vermogen,
Berusten zij kalm op de eeuwige Wil.
Slechts zijn wet erkennen zij en gehoorzamen hem;
Zij hebben geen doel te bereiken, geen streven te dienen.
Onverbiddelijk in hun tijdloze zuiverheid,
Wordt elke ruil of steekpenning van aanbidding geweigerd;
Onbewogen door roep van opstand en onwetend gebed
Slaan zij geen acht op onze deugd en onze zonde;
Zij buigen niet voor de stemmen, die smeken,
Zij drijven geen handel met vergissing en haar bewind;
Zij zijn bewakers van de stilte van de Waarheid,
Zij zijn de houders van het onveranderlijke besluit.
Een diepe overgave is hun bron van macht,
Een stille identiteit hun weg tot kennen,
Bewegingsloos is hun actie, als een slaap.
Terwijl zij in vrede de moeilijkheid aanschouwen onder de sterren,
Onsterfelijk de werken gadeslaan van Dood en Kans,
Onbeweeglijk de millennia zien verstrijken,

Onaangedaan zijn, terwijl de lange map van het Lot ontrolt,
Kijken zij naar onze strijd met onverdeelde ogen,
En toch zou zonder hen de kosmos niet bestaan. [57]

De passage beschrijft hoe de grote goden functioneren en omgaan met de schepping en haar schepselen. Ze doen wat hun is opgedragen, geleid door de Ene. Het enige waarop ze vertrouwen is de goddelijke Wet.

Gids van de Wereld

HIJ IS HIER; Hij is hier te midden van al onze dwaling, onwetendheid en zonde. Hij is hier; Hij is hier verweven met de stroom van de uren, de voortgang van de tijd in stand houdend met zijn stille Wil, de Wil die de sterren heeft geweven en die verankerd is in het weefsel van de schepping. Uiteindelijk is het zijn Wil die zegeviert tegen alle tegenslagen, gevaren en moeilijkheden. Het enige wat nodig is, is vol vertrouwen en hoop te zijn, want Hij is hier, Hij is hier.

Een, die deze wereld gevormd heeft, is altijd haar heer:
Onze fouten zijn zijn stappen op de weg;
Hij werkt door de onstuimige wisselvalligheden van onze levens,
Hij werkt door de moeizame adem van strijd en zwoegen,
Hij werkt door onze zonden en droefenis en onze tranen,
Zijn kennis zet onze onwetendheid opzij;
Welke verschijning we ook moeten dragen,
Wat ook onze sterke ziekten en ons huidige lot,
Wanneer dwaling en verderf alles is, wat wij kunnen zien,
Dan nog leidt een machtige Begeleiding ons door alles.
Nadat we deze grote verdeelde wereld gediend hebben,
Zijn God's zaligheid en eenheid ons ingeboren recht.
Een datum is gefixeerd in de kalender van het Onbekende,
Een verjaardag van de sublieme Geboorte:
Onze ziel zal onze afwisselende wandeling rechtvaardigen,
Alles zal naderbij komen, wat nu niets is of ver.
Deze kalme en verre Machten zullen eindelijk handelen.
Onbeweegbaar gereed voor hun bestemde taak,
Wachten de altijd wijze meedogende Schitteringen
Op het geluid van de Belichaamde's stem
Om over de kloven van Onwetendheid te springen en te overbruggen

En de holle smachtende diepten van het Leven te helen
En de afgrond te vullen, die het universum is. [59]

Zoals altijd brengt Sri Aurobindo ons hoop en troost. Zoals de bovenstaande passage aangeeft, is God niet alleen de stille stem in het hart, maar ook de storm en de verblindende onweersbui. Inderdaad, alles is Hij en er is niets anders dan Hem. Het is deze opperste waarheid die we ons altijd moeten herinneren. Dit is de bron van alle hoop.

De Twee Die Eén Zijn

ALLES IS VAN HEM, alles is Hij. Het is Zijn Kennis en Kracht die leven inblazen in elk schijnbaar afzonderlijk element. Het is Zijn Energie die hen aandrijft, ook al zijn ze gehuld in de sluier van onwetendheid die Hij heeft gewild voor Zijn onmetelijke doel. Ook dit was nodig voor het toneelstuk. Maar in wezen zijn de Schepper en de schepping, de Heer en Zijn Shakti, het Ene Zelf en de Natuur altijd één.

Allen hier, waar elk ding zijn eenzame zelf schijnt,
Zijn gedaanten van de enige transcendente Ene:
Alleen door hem bestaan zij, zijn adem is hun leven;
Een ongeziene Aanwezigheid vormt de vergeetachtige klei.
Eén kwam er op de dubieuze wervelende globe
Als speelskameraad in het machtige Moeder's spel,
Om zich te verbergen voor haar jacht in kracht en vorm.
Een geheime geest in de Onbewuste's slaap,
Een vormloze Energie, een stemloos Woord,
Hij was hier, voordat de elementen konden verschijnen,
Voordat er licht was van denkvermogen of leven kon ademen.

...

Hij is de Maker en de wereld, die hij gemaakt heeft,
Hij is het visioen en hij is de Ziener;
Hij is zelf de speler en het gespeelde,
Hij is zelf de kenner en het gekende,
Hij is zelf de dromer en de droom.
Er zijn Twee, die Eén zijn en spelen in vele werelden;
In Kennis en Onwetendheid hebben zij gesproken en ontmoet
En licht en donker zijn hun ogen's uitwisseling;
Ons plezier en onze pijn zijn hun worsteling en omarming,
Onze daden, onze hoop zijn intiem met hun verhaal;
Zij zijn heimelijk getrouwd in ons denken en leven.

Het universum is een eindeloze maskerade:
Want niets is hier ten enenmale wat het lijkt;
Het is een droomfeit visie van een waarheid,
Die zonder de droom niet volkomen waar zou zijn, [60-61]

Deze hele wijde wereld is slechts hij en zij.
Dit is het knooppunt, dat de sterren samenbindt:
De Twee, die een zijn, zijn het geheim van alle vermogen,
De Twee, die een zijn, zijn de macht en het recht in dingen.
Zijn ziel, stil, ondersteunt de wereld en haar,
Zijn daden zijn haar geboden's registers.
Gelukkig, inert, ligt hij onder haar voeten:
Zijn borst biedt hij aan voor haar kosmische dans,
Waarvan onze levens het huiverende theater zijn,
En niemand zou kunnen dragen zonder zijn kracht vanbinnen,
Toch zou niemand het verlaten vanwege zijn heerlijkheid. [63]

Hier onthult Sri Aurobindo ons de oorspronkelijke Vedanta, waar het Goddelijke en Zijn Kracht, die de werelden en hun talloze processen heeft geschapen, niet twee maar één zijn. Hij is het die de wereld is geworden. Hij is het Al en groter dan het Al.

De Meester van het Bestaan

DE HEER is boven, rondom, in en omhult alle dingen met Kracht. Sterker nog, Hij daalt zelfs af in het spel en neemt de vorm aan van vogel, dier en mens. Hij staat boven Tijd en Ruimte, maar is ook de uitgestrektheid van de Ruimte en de eindeloze beweging van de Tijd geworden. Hij woont in elk deeltje van het bestaan en wordt elk element, zodat elk element op een dag Hemzelf kan worden. Als Avatar wordt Hij mens en alles wat de menselijke staat met zich meebrengt, zodat de mens kan opstaan en worden zoals Hij.

De meester van bestaan schuilt in ons
En speelt verstoppertje met zijn eigen Kracht;
In Natuur's instrument slentert God heimelijk rond.
De Immanente woont in de mens als in zijn huis;
Hij heeft het universum zijn gebied van tijdverdrijf gemaakt,
Een uitgestrekt gymnasium voor zijn werken van macht.
Alwetend aanvaardt hij onze verduisterde staat,
Goddelijk, draagt hij de gedaante van dier of mens;
Eeuwig, stemt hij toe met Lot en Tijd,

Onsterfelijk, flirt hij met de sterfelijkheid.
De Al-Bewuste heeft zich aan Onwetendheid gewaagd,
De Al-Zaligvolle droeg het om ongevoelig te zijn.
Als geïncarneerde in een wereld van tweedracht en pijn,
Doet hij vreugde en verdriet aan als een mantel
En drinkt ervaring als een versterkende wijn.
Hij, wiens transcendentie de zwangere Uitgestrektheden regeert,
Verblijft nu voorziend in onze subliminale diepten,
Een lumineus individueel Vermogen, alleen.
De Absolute, de Volmaakte, de Eenzame
Heeft uit de stilte zijn stomme Kracht geroepen,
Waar zij lag in het saaie en vormloze zwijgen,
En door haar onbeweeglijke slaap tegen de Tijd
De onuitsprekelijke macht van zijn eenzaamheid bewaakte.
De Absolute, de Volmaakte, de Eenzame
Is met zijn stilte de ruimte binnengegaan:
Hij heeft deze ontelbare personen gevormd uit één zelf;
Hij heeft een miljoen gedaanten gebouwd uit zijn vermogen;
Hij leeft in allen, die alleen leefden in zijn Uitgestrektheid;
De Ruimte is hijzelf en de Tijd is alleen hij.
De Absolute, de Volmaakte, de Onvatbare,
Een, die in ons is als ons geheime zelf,
Heeft ons masker van onvolmaaktheid aangenomen,
Hij heeft deze woning van vlees zijn eigen gemaakt,
Zijn beeld in de menselijke maat gegoten,
Opdat we tot zijn goddelijke maat mogen rijzen;
Dan zal de Maker ons weer in een gestalte
Van goddelijkheid gieten en ons een plan opleggen
Van de godheid op de sterfelijke's vorm,
Onze eindige denkvermogens verheffen tot zijn oneindigheid,
Het moment aanraken met eeuwigheid.
Deze transfiguratie is aarde's schuld aan de hemel:
Een wederzijdse schuld bindt de mens aan de Allerhoogste:
Zijn natuur moeten we aantrekken, zoals hij de onze doet;
Wij zijn zonen van God en moeten gelijk zijn aan hem:
Als zijn menselijke deel moeten we goddelijk worden.
Ons leven is een paradox met God als sleutel. [66-67]

Deze buitengewone, onthullende passage beschrijft de Heer in zijn drievoudige hoedanigheid als het Transcendente, Universele en Individuele. Het onthult ook het doel van het goddelijke Zelf om binnen de grenzen van onze menselijkheid te verblijven en zelfs uiterlijk menselijk te worden in de Avatar. Dit is zodat wij zoals Hij kunnen worden.

De Nauwe Aanraking van God

DE AANRAKING VAN DE HEER bevrijdt ons van onze grenzen en beperkingen. Het verlost de materie door er hogere mogelijkheden in te wekken. Zijn aanraking vergroot ons bewustzijn tot de kosmische dimensie. Zodra zijn hand op de worstelende materie wordt gelegd, verandert het deze harde aardse substantie in een middel om zijn Glorie te manifesteren. De klomp klei wordt een levend centrum van zijn Licht, Kracht, Uitgestrektheid en Gelukzaligheid.

De Stilte was zijn enige overgebleven metgezel.
Hij leefde onverstoort, immuun voor aardse hoop,
Een gedaante in de onuitsprekelijke Getuige's schrijn,
De uitgestrekte kathedraal ijsberend van zijn gedachten
Onder haar bogen, schemerig van oneindigheid
En hemelwaarts broeden van onzichtbare vleugels.
Een roep was in hem van ontastbare hoogten;
Gelijkmoedig voor de kleine buitenpost Denkvermogen,
Verbleef hij in de weidsheid van Eeuwige's rijk.
Zijn wezen overschreed nu de denkbare Ruimte,
Zijn grenzeloze denken was buur van het kosmische zicht:
Een universeel licht was in zijn ogen,
Een gouden instroom vloeide door hart en brein;
En Kracht daalde neer in zijn sterfelijke ledematen,
Een stroom vanuit eeuwige zeeën van Zaligheid;
Hij voelde de invasie en de naamloze vreugde.
Bewust van zijn occulte, almachtige Bron,
Gelokt door de alwetende Extase,
Verwijdde zich een levend centrum van het Onbegrensbare
Om zich te vergelijken met wereld's omtrek,
Hij wendde zich tot zijn immense spirituele lot.
Achtergelaten als op een canvas van verscheurde lucht,
Een schildering, die verloren is in verre en vervagende streken,
Zonk de aardenatuur's toppen onder zijn voeten:
Hij klom om het oneindige meerdere boven te ontmoeten.
De Onbeweegbare's oceaanstilte zag hem voorbijgaan,
Een pijl, die een sprong maakte door de eeuwigheid,
Schoot plotseling van de gespannen boog van de Tijd,
Een lichtstraal, die terugkeert naar zijn ouderlijke zon.
Als opponent van die glorie van ontsnapping,
Roerde het zwarte Onbewuste zijn drakenstaart

En zweepte een sluimerende Oneindigheid door zijn kracht
Tot in de diepe duisternissen van de vorm:
De dood lag onder hem als een poort van slaap. [79]

De passage beschrijft op prachtige wijze de eerste transformatie die in Aswapati begint wanneer hij opstijgt naar de hogere sferen. Zijn gedachten en denkvermogen ondergaan een enorme verandering wanneer hij de Stilte van de Onbeweeglijkheid binnengaat en de poorten van het onbewuste overschrijdt naar de superbewuste staten.

De Nederdaling van de Heer in de Mens

ZIE, HIJ IS GEKOMEN, de Heer verborgen in een overvloed aan Licht. Hij is gekomen, de geheimzinnigheid van de eeuwige poorten achterlatend. Met Hem komt als de eeuwige partner en medewerker in het spel der spellen dat leven heet, Zijn Goddelijke Shakti, de ontzagwekkende Goddelijke Kracht. De aarde heeft op deze komst gewacht. Deze dubbele komst brengt hoop op een nieuwe en beslissende transformatie. Het schept de mogelijkheid van een volmaakte manifestatie, hier op aarde.

In een goddelijk terugtreden uit het sterfelijke denken,
In een wonderbaarlijk gebaar van zielzicht,
Torende zijn wezen tot padloze hoogten,
Onbeschut door zijn kleding van de mensheid.
Zo verrees hij, om hem naakt en zuiver te ontmoeten,
Sprong er een sterke Nederdaling omlaag. Een Macht, een Vlam,
Een half zichtbare Schoonheid met doodloze ogen,
Een gewelddadige Extase, een verschrikkelijke Lieflijkheid,
Omvatte hem met haar verbazende ledematen
En drong door in zenuw en hart en brein,
Die sidderden en flauwvielen met de epifanie:
Zijn natuur huiverde in Onbekende's greep.
In een moment korter dan de dood, langer dan de Tijd,
Werd hij door een Macht meedogenlozer dan Liefde, gelukkiger
dan Hemel,
Soeverein opgenomen in eeuwige armen,
Meegesleurd en gedwongen door loutere absolute zaligheid,
In een wervelwind circuit van heerlijkheid en kracht,
Aangespoord naar onvoorstelbare diepten,
Opgetild naar onmetelijke hoogten,
Uit zijn sterfelijkheid weggerukt

En onderging een nieuwe en grenzeloze verandering.
Een Alwetendheid, die wist zonder zien of denken,
Een niet ontcijferbare Almachtigheid,
Een mystieke Vorm, die de werelden kon bevatten,
En toch één menselijke borst haar hartstochtelijke tempel kon
maken,
Trok hem uit zijn zoekende eenzaamheid weg
Tot in de grootheden van God's omarming.
Zoals wanneer een tijdloos Oog de uren teniet doet,
Terwijl hij de agens vernietigt en de daad,
Zo straalde nu zijn geest wijduit, wit, zuiver:
Zijn ontwaakt denkvermogen werd een schone lei,
Waarop het Universele en de Ene konden schrijven.
Alles wat ons gevallen bewustzijn onderdrukt,
Was van hem genomen als een vergeten last:
Een vuur, dat het lichaam scheen van een god
Verteerde de beperkte gedaanten van het verleden
En maakte een grote ruimte voor een nieuw zelf om te leven.
Eeuwigheid's contact brak de mallen van besef. [80-81]

Deze passage beschrijft het begin van de afdaling van het hogere bewustzijn, van de Heer en zijn Shakti samen in het wezen van Aswapati. Hij ervaart het begin van de yoga van supramentale transformatie.

Zijn en Niet-Zijn

SCHEPPING is het resultaat van het offer van de Heer. Door Zichzelf onder te dompelen in volkomen onbewustheid is Hij het absolute tegendeel geworden van wat Hij is. Alleen zo kon de schepping bestaan, en alleen zo kan elk element en deeltje van deze schepping hopen, kan de duisternis naar het Licht roepen en kan het lijden ernaar streven te veranderen in volkomen gelukzaligheid.

In het enigma van de verduisterde Uitgestrektheden
In de passie en zelfverlies van het Oneindige,
Toen alles was ondergedompeld in de ontkennende Leegte,
Zou de Niet-Wezen's nacht nooit gered zijn,
Als het Wezen niet in de duisternis was gedoken,
Zijn drievoudig kruis met zich meedragend.
In wereldtijd de tijdloze waarheid oproepend,

Kan geluk, veranderd in verdriet, kennis onwetend gemaakt,
God's kracht veranderd in een kind's hulpeloosheid,
Door hun opoffering de hemel omlaag brengen.
Een contradictie heeft de basis van het leven gefundeerd:
Het eeuwige, de goddelijke Werkelijkheid
Heeft tegenover zijn eigen tegendeel gestaan;
Het Wezen werd de Leegte en Bewustzijnskracht,
Onwetendheid en gang van een blinde energie
En Extase nam het beeld van wereldpijn.
In een mysterieuze dispensatie's wet
Beraamde een Wijsheid, die haar veraf gelegen doeleinden
voorbereidt,
Om zo haar langzame eonische spel te beginnen.
Een geblinddoekte zoektocht en worsteling en tastende omhelzing
Van een half geziene Natuur en een verborgen Ziel,
Een spel van verstoppertje in schemerige ruimtes,
Een spel van liefde en haat en vrees en hoop
Zet in de kwekerij van het denkvermogen
Zijn moeizame en zware stoeipartij voort van zelf-geboren tweeling.
Uiteindelijk kan de worstelende Energie tevoorschijn komen
En het stemloze Wezen ontmoeten in wijdere velden;
Dan kunnen zij zien en spreken en dan kunnen, borst aan borst,
In een groter bewustzijn, een helderder licht,
De Twee elkaar omarmen en strijden en ieder de ander kennen
En nu dichterbij het speelkameraad's gezicht gadeslaan.
Zelfs in deze vormloze kronkelingen kon hij
Materie's respons voelen op een kinderlijk roeren van de ziel.
In de Natuur zag hij de machtige Geest verborgen,
Sloeg de broze geboorte gade van een enorme Kracht,
Volgde het raadsel van Godheid's tentatieve tempo,
Hoorde de zwakke ritmes van een grote ongeboren Muze. [140-141]

Wat hier beschreven wordt, is de waarheid van involutie. De Rig Veda spreekt over het offer van de Purusha waardoor de schepping tot stand is gekomen. Maar daarvoor moest het Goddelijke Wezen zich onderdompelen in volkomen gewetenloosheid en niet-zijn worden. Zijn Licht werd duisternis, Zijn Kracht veranderde in volkomen hulpeloosheid, Zijn Waarheid in leugen, Leven werd dood en Gelukzaligheid veranderde in lijden. Toch omarmen de twee elkaar in een nog groter bewustzijn en worden ze Eén.

De hele Schepping wacht op de Heer

ALLEEN DE HEER kan zijn schepping verlossen. De hele schepping wacht daarom op Hem, opdat Hij Zichzelf zal ontbloten en ons uit onze sterfelijke staat zal verheffen tot Waarheid, Vrijheid, Gelukzaligheid en Onsterfelijkheid.

“O, zeker op een dag zal hij op onze roep afkomen,
Op een dag zal hij ons leven opnieuw scheppen
En de magische formule van vrede uitspreken
En volmaaktheid brengen in het schema van dingen.
Op een dag zal hij neerdalen naar het leven en de aarde,
Terwijl hij de heimelijkheid van de eeuwige deuren verlaat,
Naar een wereld, die naar hem om hulp roept,
En de waarheid brengen, die de geest bevrijdt,
De vreugde, die de doop is van de ziel,
De sterkte, die de uitgestrekte arm van Liefde is.
Op een dag zal hij zijn schoonheid's verschrikkelijke sluier lichten,
Heerlijkheid opleggen aan wereld's kloppende hart
En zijn geheime lichaam dragen van licht en zaligheid.” [200]

Het leven verlangt ernaar dat de Heer neerdaalt en het transformeert tot het goddelijke leven dat het hoort te zijn.

De Heer Licht Verborgen in de Onbewuste Diepten

ER IS geen hoek zo donker dat de Heer er niet doorheen kan dringen. Sterker nog, Hij is het die verborgen is in de dichtste duisternis. Hij is het die daar ligt in Yoganidra, en wanneer Hij zijn ogen opent, zet de schepping een stap voorwaarts en begint zijn glorie te schijnen door de donkere mantels van onwetendheid en dood.

Daar in de grimmige identiteit, verloren door het denkvermogen,
Voelde hij het verzegelde zintuig van de gevoelloze wereld
En een stomme wijsheid in de onwetende Nacht.
In de onmetelijke heimelijkheid kwam hij,
Waar de duisternis somber en naakt tuurt uit haar matras
En stond op de laatste gesloten onbewuste's verdieping,
Waar het Wezen onbewust van zijn gedachten sliep
En de wereld bouwde zonder te weten, wat hij bouwde.
Daar lag de toekomst onbekend te wachten op haar uur
Daar ligt het verslag van de gedoofde sterren.

Daar, in de sluimering van de kosmische Wil
Zag hij de geheime sleutel van Natuur's verandering.
Een licht was met hem, een onzichtbare hand
Was gelegd op de dwaling en de pijn
Tot het een huiverende extase werd,
De schok van lieflijkheid van een arm's omhelzing.
Hij zag in de Nacht de Eeuwigheid's schaduwachtige sluier,
Wist dat de dood een kelder was van het huis van leven,
Voelde in destructie schepping's haastige voetstap,
Kende verlies als de prijs voor een hemelse winst
En de hel als een kortere weg naar hemel's poorten. [231]

Deze passage bevindt zich tegen het einde van Aswapati's afdaling in de Nacht en de rijken van de Leugen. Door laag na laag duisternis heen ontdekken ze de Heer ook daar, als de geheime evolutionaire impuls binnen de schepping. Dit offer van de Heer is het grote geheim.

De Heer als het Kosmische Wezen

DE HEER is aanwezig in elk element van de schepping als het immanente Goddelijke. Maar Hij is ook het kosmische wezen, de universele Purusha tot wie de individuele ziel na de dood terugkeert om gekoesterd te worden door Zijn liefde en gelukzaligheid en verjongd terug te keren voor het grote en geweldige avontuur van de evolutie. Laten we Hem aanroepen als het universele wezen en beseffen dat Degene die in ons woont, dezelfde is die in iedereen woont, en dat de gehele schepping in zijn ene wezen besloten ligt.

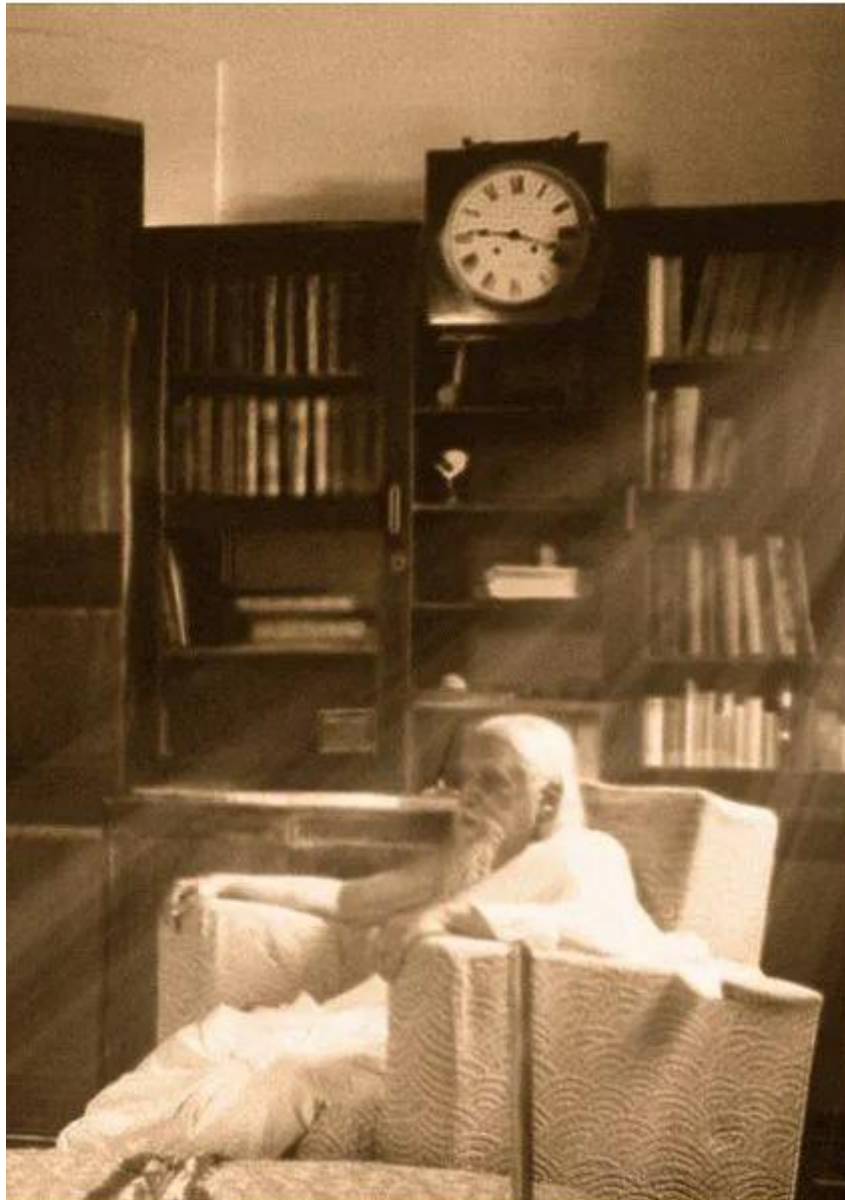
De stille Ziel van de hele wereld was daar:
Een Wezen leefde er, een Tegenwoordigheid en een Vermogen,
Een enkel persoon, die zichzelf was en alles
En de gekoesterde Natuur's lieflijke en gevaarlijke kloppen
Herschappen in goddelijke en zuivere slagen.
Een, die lief kon hebben zonder wederkeer van liefde,
Het slechtste ontmoeten en het keren tot het beste,
Het heelde de bittere wreedheden van de aarde,
En transformeerde alle ervaring tot geluk;
Tussenbeide komend in de paden vol verdriet van de geboorte,
Schommelde het de wieg van het kosmische Kind
En stilde al het geweest met zijn hand van vreugde;
Het leidde kwade dingen naar hun geheime goed,

Het keerde gekwelde valsheid in een gelukkige waarheid;
Zijn vermogen was goddelijkheid te openbaren.
Oneindig, gelijkgestemd met het denkvermogen van God,
Droeg het in zich een zaad, een vlam,
Een zaad, waaruit het Eeuwige wordt herboren,
Een vlam, die de dood herroept in sterfelijke dingen.
Alles groeide verwant aan alles en zichzelf en nabij;
De intimiteit van God was overal,
Geen sluier werd gevoeld, geen ruwe inerte barrière,
Afstand kon niet verdelen, Tijd kon niet veranderen.
Een vuur van passie brandde in geest's diepten,
Een constante aanraking van lieflijkheid verbond alle harten,
De klopp van één adoratie's enkele zaligheid
In een verrukte ether van onsterfelijke liefde.
Een innerlijk geluk woonde in al,
Een besef van universele harmonieën,
Een onmetelijke zekere eeuwigheid
Van waarheid en schoonheid en goed en een gemaakte vreugde.
Hier was de opwellende kern van het eindige leven;
Een vormloze geest werd de ziel van de vorm. [291]

Deze passage beschrijft de wereldziel, waar onze zielen na de dood heengaan voor rust en herstel, na een lange reis door de vitale en mentale wereld. De wereld van de ziel wordt beschreven als doordrongen van het Goddelijke in zijn hoedanigheid als kosmisch wezen. Hij alleen heeft onvoorwaardelijk liefde voor allen, zonder oordeel of veroordeling. Hij is het die alles beweegt, terwijl alles Hem toebehoort.

De Transcendente Heer

De Heer is Tegelijk Nabij en Ver Weg

HIJ IS NABIJ ONS, dichterbij dan onze adem, dichterbij dan onze hartslag, het meest subtiële van het subtiële. Toch lijkt Hij het verst weg van alles, ver voorbij het hoogste punt van het denken, ver voorbij het universum, onuitsprekelijk, majestueus en alleen. Alles wat nodig is om Hem te voelen, om Hem te kennen, is de sluier van het ego weg te nemen, die onderlaag die

we onszelf noemen, en we zullen ontdekken dat Hij er altijd al was, dichtbij ons, en toch kenden we Hem niet.

Een grot van duisternis bewaakt het eeuwige Licht.
Een stilte settelde zich in zijn strijdende hart;
Vrijgesproken van de stemmen van wereld's verlangen,
Keerde hij zich naar de tijdloze roep van het Onuitsprekelijke.
Een intiem en onnoembaar Wezen,
Een wijde dwingende extase en vrede
In hemzelf en alles gevoeld en toch onbegrepen,
Naderde en vervaagde voor de achtervolging van zijn ziel,
Alsof het hem voor altijd verder lokte.
Dichtbij week het achteruit; van ver riep het hem nog steeds.
Niets anders kon bevredigen dan deze heerlijkheid:
Zijn afwezigheid maakte de grootste daden saai,
Zijn aanwezigheid deed het kleinste goddelijk lijken.
Wanneer het er was, dan was de hart's afgrond gevuld,
Maar wanneer de verheffende Godheid zich terugtrok,
Dan verloor het bestaan haar doel in het Zinloze.
De orde van de onheuglijke sferen,
De godgelijke volheid van de instrumenten
Werden veranderd in steunpilaren voor een tijdelijke scene.
Maar wie die grootmacht was, wist hij nog niet.
Ondoorgrondelijk, toch alles vullend wat is,
Schiep het en wiste het een miljoen werelden
En nam en verloor een duizend vormen en namen.
Het droeg het voorkomen van een ononderscheidbaar Uitgestrekte,
Of was een subtiele kern in de ziel:
Een verre grootsheid liet het reusachtig en schemerig,
Een mystieke nabijheid sloot het lieflijk in: ... [305-306]

Wanneer al onze beschermingen en steunpilaren die het raamwerk van denken, voelen, begrijpen en zintuiglijke ervaring ondersteunen, wegvallen, dan zijn we klaar om de Heer te aanschouwen in zijn lege nietsheid die toch het al omvat.

De Ver-Geziene Godheid

HIJ IS VORMLOOS en toch schetst Hij een vorm voor het spel. Deze vorm kan alleen worden aanschouwd wanneer alle gewaden van het ego zijn verscheurd en gedood. Of anders kan men Hem aanschouwen door zijn bijzondere Genade.

Alle glorie van omtrek, de lieflijkheid van harmonie,
Geweigerd als een gratie van triviale tonen,
Gewist van Wezen's naakte, sobere stilte,
Stierf weg in fijne en zaligvolle Nietsheid.
De Demiurgen verloren hun namen en vormen,
De grootse beraamde werelden, die zij hadden gepland en
gewrocht
Waren voorbij, één voor één genomen en teniet gedaan.
Het universum verwijderde haar gekleurde sluier,
En aan het onvoorstelbare einde
Van het enorme raadsel van geschapen dingen
Verscheen de van verre geziene Godheid van het geheel,
Zijn voeten stevig gebaseerd op Leven's ontzaglijke vleugels,
Almachtig, een eenzame ziener van de Tijd,
Inwaarts, ondoorgrondelijk, met een diamanten blik.
Aangetrokken tot het onpeilbare schouwen
Keerden de onopgeloste trage kringlopen naar hun bron terug
Om opnieuw te verrijzen uit die onzichtbare zee.
Alles wat uit zijn kracht geboren was, werd nu ontbonden;
Niets bleef over, dat het kosmische Denkvermogen bevat.
De eeuwigheid bereidde zich voor om te vervagen en leek
Een verkleuring en oplegging aan de Leegte,
Ruimte was het flakkeren van een droom,
Die voor zijn einde verzonk in Niets' diepten.
De geest, die niet sterft en het Godheid's zelf
Leken mythen, geprojecteerd uit het Onkenbare;
Vanuit Het was alles ontsprongen, in Het wordt het geroepen om
op te houden.
Maar wat Dat was, kon geen denken, noch zicht zeggen.
Alleen een vormloze Vorm van het zelf was overgelaten,
Een ijle schim van iets, dat was geweest,
De laatste ervaring van een afnemende golf,
Voor het zinkt in een grenzeloze zee,
Alsof het zelfs op de rand van het Niets een leeg gevoel
Had overgehouden van de oceaan, waaruit het was ontstaan.
Een Uitgestrektheid broedde, vrij van besef van Ruimte,
Een Eeuwigdurendheid, afgesneden van de Tijd;
Een vreemde sublieme onveranderlijke Vrede
Weigerde stil van zich wereld en ziel. [307-308]

Zij die zeggen dat Hij vormloos is, kennen Hem niet. Zij die zeggen dat Hij een vorm heeft, kennen Hem niet. Hij is tegelijkertijd vormloos en vorm, de essentie van alle vormen en toch overstijgt Hij ze volledig. Het hele universum is een gekleurde sluier die Hij om Zich heen heeft gesponnen. Alles komt uit Hem voort als een golf uit de zee en keert naar Hem terug in zijn opperste Stilte.

Eén en Oneindig

HIJ IS DE ENE, de onverbloemde, gezelschaploze Werkelijkheid, Eén en Alleen gehuld in Zijn pracht van Licht, een kalmte op Zijn gelaat die door niets verstoord kan worden, een Vrede die de schok van een miljoen werelden zonder beweging absorbeert, een onbeweeglijke Stilte, ondoorgrondelijk en oneindig.

Een starre Werkelijkheid zonder gezelschap
Beantwoordde uiteindelijk aan zijn ziel's gepassioneerde zoektocht:
Passieloos, woordloos, geabsorbeerd in zijn peilloze zwijgen,
Het mysterie behoudend, dat nooit iemand zou doorgronden,
Broedde het raadselachtig en ongrijpbaar,
Hem het hoofd biedend met zijn stomme ontzagwekkende kalmte.
Het had geen verwantschap met het universum:
Er was geen handeling, geen beweging in haar Uitgestrektheid:
Leven's vraag, ontmoet door haar stilte, stierf op haar lippen,
Wereld's inspanning hield op, veroordeeld voor onwetendheid,
Geen sanctie vindend van hemels Licht:
Er was daar geen denkvermogen met zijn behoefte om te weten,
Er was daar geen hart met haar behoefte om lief te hebben.
De hele persoon verging in naamloosheid.
Er was geen tweede, het had geen partner of gezelschap;
Alleen zichzelf was werkelijk voor zichzelf.
Als een zuiver bestaan, veilig voor denken en stemming,
Een bewustzijn van ongedeelde onsterfelijke zaligheid,
Verbleef het afzijdig in zijn loutere oneindigheid,
Een en uniek, onuitsprekelijk alleen.
Een vormloos, kenmerkloos, en stom Wezen,
Dat zichzelf kende door zijn eigen tijdloze zelf,
Voor altijd gewaar in zijn bewegingsloze diepten,
Niet scheppend, niet geschapen en ongeborn,
De Ene, door wie allen leven, die leeft door niemand,

Een onmetelijke lumineuze heerlijkheid,
Bewaakt door de sluiers van het Onmanifeste,
Boven het veranderlijke kosmische tussenspel
Verbleef verheven, onveranderlijk hetzelfde,
Een stille occulte Oorzaak, ondoordringbaar,
Oneindig, eeuwig, ondenkbaar, alleen. [308-309]

Deze voorlaatste passage van dit canto onthult ons de Glorie van de Ene Oneindige Purusha, de *ekamevadwitiyam*, de Ene zonder een tweede van de Veda, het ultieme Nihil, *shoonyam*, van de Boeddha. Deze overweldigende ervaring is bevrijdend. Door de Purusha op deze manier te kennen, bereikt men de uiteindelijke *moksha*, *mahanirvana*, de poort waardoor de ziel het Hiernamaals binnengaat om nooit meer terug te keren.

Eenheid Met de Transcendente Heer

DE HEER is eenheid. Hij is volmaakte Eenheid. In vereniging met de Heer zullen we de sleutel tot broederschap en harmonie vinden. In vereniging met de Heer in zijn volheid zullen we het geheim ontdekken om van dit aardse leven een goddelijk leven te maken, en zo de eeuwenoude aspiratie naar een volmaakt leven op aarde te vervullen, individueel en collectief.

Een laatste en machtigste transformatie kwam.
Zijn ziel lag helemaal vooraan als een grote zee,
Die het denkvermogen en lichaam overspoelde met haar golven;
Zijn wezen, uitgespreid om het universum te omarmen,
Verenigde het binnenste met het buitenste
Om van het leven een kosmische harmonie te maken,
Een keizerrijk van het immanente Goddelijke.
In deze ontzaglijke universaliteit
Omvatte niet alleen zijn zielsnatuur en mentaal besef
Elke ziel en denkvermogen in de zijne,
Maar zelfs het leven van vlees en zenuw was veranderd
En werd één vlees en zenuw met alles, wat leeft;
Hij voelde de vreugde van anderen als zijn vreugde,
Hij droeg het verdriet van anderen als zijn verdriet;
Zijn universele sympathie ondersteunde,
Immens als een oceaan, de schepping's last,
Zoals de aarde alle wezen's opoffering ondersteunt,
Aangegrepen door de verborgen Transcendente's vreugde en
vrede.

Er was geen verdeeldheid's eindeloos voortrollen meer;
Eén werd de Geest's geheime eenheid,
De hele Natuur voelde opnieuw de enkele zaligheid.
Er was geen kloof meer tussen ziel en ziel,
Er was geen barrière tussen wereld en God.
Overweldigd waren vorm en geheugen's beperkende lijn;
Het verhullende denkvermogen werd gegrepen en uiteengerukt;
Het was opgelost en kon nu niet meer zijn,
Het ene Bewustzijn, dat de wereld schiep, werd gezien;
Alles was nu helderheid en kracht.
Vernietigd in zijn laatste dunne verflauwende spoor,
Was de cirkel van het kleine zelf verdwenen;
Het afzonderlijke wezen kon niet langer worden gevoeld;
Het verdween en kende zichzelf niet meer,
Verloren in Geest's wijde identiteit.
Zijn natuur werd een beweging van het Al,
Dat zichzelf verkende om te vinden, dat Hij alles was,
Zijn ziel was een delegatie van het Al,
Die zich van zichzelf afkeerde om zich te voegen bij de ene
Allerhoogste.
Getranscendeerd was de menselijke formule;
Mensen's hart, dat het Onschendbare had verduisterd,
Nam de machtige slagen op zich van een god's;
Zijn zoekende denkvermogen eindigde in de Waarheid, die weet;
Zijn leven was een stroom van het universele leven. [318-319]

Dit is een prachtige beschrijving van de transformatie waarbij de mens, het mentale wezen, verandert in een supramentaal wezen. Alles ondergaat een machtige verandering en het innerlijke en het uiterlijke worden één. Het individu herwint niet alleen de eenheid van zijn individuele ziel met het Goddelijke in zichzelf, maar ook met het universele en transcendente Goddelijke.

Voorbij het Begin en Einde der Dingen

ER ZIJN verschillende niveaus waarop men de ervaring en realisatie van de Heer kan hebben. Het hoogste niveau is het bovenbewuste Licht dat voorbij alle begin en einde is. Hij is de basis van alles waaruit alles voortkomt en waarnaar alles hulpeloos wordt getrokken. Daar wordt alles verzoend in een opperste harmonie en eenheid. Door zijn aanraking verandert het kwaad in zijn oorspronkelijke goed, waarvan het de vervorming was, en het goede in

zijn oorspronkelijke goddelijke goed, waarvan het de schaduw is. Hier is de eeuwige vrede waarnaar de mens zo verlangt, maar die hij nooit vindt.

Verloren in diepe landstreken van bovenbewust Licht,
Of reizend in blanco kenmerkloze Nietsheid,
Alleen in het spoorloze Onvergelijkelijke,
Of voorbij niet-zelf en zelf en onzelfzuchtigheid,
De droomkusten overschrijdend van het bewuste denkvermogen,
Bereikte hij tenslotte zijn eeuwigdurende basis.
Op zorgeloze hoogten verstoort geen gevleugelde schreeuw,
Zuiver en onaangeraakt boven dit sterfelijke spel
Is de geest's verstilde onbeweeglijke sfeer uitgespreid.
Daar is geen begin en daar geen eind;
Daar is de stabiele kracht van alles, wat beweegt;
Daar is de eonische arbeider in rust.
Daar wentelt geen schepping verankerd in de leegte,
Geen reusachtig mechanisme gadegeslagen door een ziel;
Daar knarst geen lots-bepaalde enorme machinerie;
Het huwelijk van kwaad met goed binnen één borst,
De botsing van strijd juist in de omhelzing van liefde,
De gevaarlijke pijn van leven's experiment
In de waarden van Inconsequentie en Kans,
Het gevaar van denkvermogen's gok, dat ons leven inzet
In de waagschaal van onverschillige goden
En de verschuivende lichten en schaduwen van het idee,
Die vallen op het oppervlakte bewustzijn,
En in de droom van een stomme getuigende ziel,
Die de dwaling creëert van een half geziene wereld,
Waar kennis een zoekende onwetendheid is,
Leven's stappen een struikelende serie zonder verzoek,
Zijn aspect van onvoorzien ontwerp,
Zijn gelijkwaardige maatstaf van waar en onwaar
Vinden in die onbeweeglijke en onveranderlijke werkelijkheid
Geen toegang, geen oorzaak, geen recht om te leven:
Daar heerst alleen het geest's bewegingsloze vermogen
In evenwicht in zichzelf door de stille eeuwigheid
En zijn alwetende en almachtige vrede.

. . .

Daar kent de Natuur op haar stomme spirituele rustbank
Onveranderlijk transcendent haar bron
En met de beroering van veelvuldige werelden
Stemt zij onbewogen toe in een eeuwigdurende kalmte.
Al-veroorzakend, al-onderhoudend en afstandelijk

Kijkt de Getuige vanuit zijn onwankelbare evenwicht,
Een immens Oog, dat alle gedane dingen beschouwt.
Apart, in vrede boven schepping's beroering,
Ondergedompeld in eeuwige verhevenheden,
Verbleef hij behoed in zijn oeverloze zelf,
Alleen vergezeld door de alziende Ene. [320-321]

We hebben hier een prachtige beschrijving van de onveranderlijke staat waarin de natuur zich terugtrekt in haar Heer, die haar oorsprong en enige getuige is. Alles is Vrede, Kalmte, Stilte en Onbeweeglijkheid.

Vorbij Zijn en Niet-Zijn

DE HEER is voorbij zijn en niet-zijn. Al het worden is niets dan een vonk van zijn glorie. Alle objecten en vormen zijn slechts manieren waarop Hij zichzelf vertegenwoordigt. Hij is tegelijkertijd vorm en vormloos, de Ene die is begiftigd met oneindige hoedanigheden als aspecten van zichzelf en tevens voorbij alle hoedanigheden, het Onpersoonlijke en het Persoonlijke. Het materiële universum is zijn immense uiterlijke lichaam, terwijl zijn essentie verborgen is in elk deeltje van de schepping.

De wereld is alleen een vonkuitbarsting van zijn licht,
Alle momenten flitsen van zijn Tijdloosheid,
Alle objecten glinsteringen van het Lichaamsloze,
Die voor het Denkvermogen verdwijnen, wanneer Dat gezien wordt.
Het droeg, alsof een schild voor zijn gezicht,
Een bewustzijn, dat zag zonder een ziener,
De Waarheid, waar geen kennis is, noch de kenner, noch het gekende,
De Liefde, verliefd geworden op zijn eigen heerlijkheid,
Waarin geen Minnaar is, noch de Geliefde,
Om hun persoonlijk passie in de Onmetelijkheid te brengen,
De almachtige Kracht in de kalmte,
De Zaligheid, die niemand ooit kan hopen te smaken.
Het maakte het overtuigende bedrog van het zelf ongedaan;
Een waarheid in nietsheid was zijn machtige sleutel.
Wanneer al het bestaan afstand kon doen van er te zijn
En het Wezen toevlucht kon nemen in Niet-Wezen's armen
En het Niet-Wezen zijn becijferde ronde kon wegstrepen,

Dan zou iets van de luister van die Werkelijkheid kunnen
verschijnen. [548]

Alle tegengestelden waren waar in een enorme geest,
Die maat, verandering en omstandigheid oversteeg.
Een individu, één met het kosmische zelf
In het hart van het Transcendente's mirakel
En het geheim van de Wereldpersoonlijkheid
Was de schepper en de heer van het al.
Het denkvermogen was één enkele ontelbare blik
Op zichzelf en al, wat hij werd.
Het leven was zijn drama en het Onmetelijke een toneel,
Het universum was zijn lichaam, God was zijn ziel.
Alles was één enkele immense werkelijkheid,
Alles was zijn ontelbare fenomeen.
Haar geest zag de wereld als de levende God;
Zij zag de Ene en wist, dat alles Hij was.
Zij kende hem als Absolute's zelf-ruimte,
Eén met haar zelf en grond van alle dingen hier,
Waarin de wereld dwaalt op zoek naar de Waarheid,
Bewaakt achter zijn aanzicht van onwetendheid:
Zij volgde hem door de mars van de eindeloze Tijd. [556]

De Heer is zowel het zijn als het worden, de schepping en de Schepper. Er is
niets anders dan Hijzelf, die op talloze manieren met Zichzelf in spel is.

De Heer als Al

De Heer Veracht Niets

DE HEER is de meest nederige van allen, Hij veracht niets en aanvaardt alles. Hij is vol Liefde en vol al-Licht. Hij is de Meester van alles, maar neemt nederig de rol aan van dienaar van alle schepselen.

“Wie is deze God, verbeeld door uw nacht,
Minachtend verachte werelden creërend,
Die uit ijdelheid de briljante sterren schiep?
Niet hij, die zijn tempel in mijn gedachten heeft opgericht
En mijn mensenhart zijn heilige vloer gemaakt.

Mijn God is wil en triomfeert op zijn paden,
Mijn God is liefde en draagt alles lieflijk.
Aan hem heb ik hoop aangeboden als opoffering
En gaf hem mijn hunkeringen als sacrament.
Wie zal beletten of belemmeren op zijn koers,
De wonderbare, de wagenmenner, de gezwinde?
Een reiziger op de miljoenen wegen van het leven,
Zijn schreden, vertrouwd met de lichten van de hemel,
Gaan zonder pijn over de met zwaarden geplaveide hoven van de
hel;
Daar daalt hij af om de eeuwige vreugde te begrenzen.
Liefde's gouden vleugels hebben vermogen om door uw leegte te
waaien:
De ogen van de liefde turen als sterren door dood's nacht,
De voeten van de liefde betreden naakt de hardste werelden.
Hij werkt in de diepten, jubelt op de hoogten;
Hij zal uw universum herscheppen, O Dood. " [591-592]

De Heer is niet wat wij van Hem hebben gemaakt, een wezen naar ons beeld dat voldoet aan ons idee van een superieure morele rechter. Hij is iemand die niet oordeelt, niet veroordeelt, maar eenvoudigweg alle wezens liefheeft en alles op vleugels van liefde naar een hoger pad voert, waar men opperste vrede, harmonie en gelukzaligheid kan vinden. Aan Hem, en niet aan een god die door onze fantasieën is verzonnen, moeten wij onszelf en ons leven offeren.

De Heer Is Zijn Eigen Sluier Geworden

Hij is niet alleen verborgen in de Nacht, maar de Nacht is een deken die Hij over Zichzelf heeft getrokken. Niets is niets dan hemzelf, afgeschermd van elke toenadering. Hij is lichaamloos en toch bewoont Hij elk lichaam.

Als reiziger, die zichzelf opnieuw ontdekt,
Maakte Een Materie's wereld zijn uitgangspunt,
Hij maakte van Nietsheid zijn huiskamer
En van de Nacht een proces van eeuwig licht
En van de dood een aansporing naar onsterfelijkheid.
God omwikkelde zijn hoofd tegen het zicht in Materie's pij,
Zijn bewustzijn dook in onbewuste diepten,
Al-Kennis leek een enorme duistere Onwetendheid;

De Oneindigheid droeg een grenzeloze nul's vorm.
Zijn afronden van zaligheid werden gevoelloze diepten,
Eeuwigheid een blanco spirituele Onmetelijkheid.
Door vernietiging van een oorspronkelijke nietigheid
Nam het Tijdloze zijn grond in leegte
En tekende het beeld van een universum,
Opdat de geest zich zou kunnen wagen in de Tijd
En worstelen met onbuigzame Noodzakelijkheid
En de ziel een kosmische pelgrimage najagen.
Een geest bewoog zich in zwarte onmetelijkheden
En bouwde een Denken in het oeroude Niets;
Een ziel werd ontstoken in God's ontzaglijke Leegte,
Een geheime werkende gloed van ontluikend vuur.
In Nihil's afgrond wrocht zijn machtige Kracht;
Zij slingerde haar vormloze beweging in gedaanten,
Maakte Materie het lichaam van het Lichaamsloze.
Kinderlijk en schemerig ontwaakten de eeuwige Machten. [621-622]

Het is door een involutie en zelf-verlies dat de schepping begon. Het is door zelf-ontdekking dat de schepping evolueert. Het is door een volledige zelf-ontdekking dat de vormen die uit materie zijn opgebouwd, op een dag God zullen worden.

De Wereld is God in Verborgenheid

DE HEER is hier in vogels en dieren en sterren en stenen. Hij is hier in de rivieren en bergen en landschappen. Hij is hier in elk eindig ding. Alles is zijn werk en zijn kunst en zijn glorie en zijn schoonheid en zijn Liefde.

In God besloten begon de wereld te ontstaan,
Traag reist zij naar de manifeste God:
Onze imperfectie zwoegt naar volmaaktheid,
Het lichaam is de vlinderpop van een ziel:
Het oneindige houdt het eindige in zijn armen,
De Tijd reist naar de geopenbaarde eeuwigheid.
Als een miraculeus bouwsel van de eeuwige Magiër,
Verbergt de Materie haar mysterie voor haar eigen ogen,
Een geschrift, geschreven in cryptische tekens,
Een occult document van de Al-Wonderschone's kunst.

Alles hier getuigt van zijn verborgen macht,
In alles voelen wij zijn aanwezigheid en zijn vermogen.
Een vuurzee van zijn soevereine glorie is de zon,
Een glorie is de gouden en glinsterende maan,
Een glorie is zijn droom van de purperen hemel.
Een mars van zijn grootsheid zijn de wentelende sterren.
Zijn lach van schoonheid breekt uit in groene bomen,
Zijn momenten van schoonheid triomferen in een bloem;
Het blauwe zee's gezang, de beek's dwalende stem
Zijn murmelingen, gevallen van de Eeuwige's harp.
Deze wereld is God, vervuld in uiterlijkheid. [623-624]

De wereld en de schepping zijn niets anders dan God geobjectiveerd. Hij schuilt in elk element en openbaart iets van zijn glorie en schoonheid door middel van vorm. Materie is zijn document en vormt het schrift dat Hij schrijft.

De Ene Heer en de Dubbele Natuur

Zijn wegen dagen onze rede en ons gevoel uit;
Door blinde ruwe bewegingen van een onwetende Kracht,
Door middelen, die wij verwerpen als klein, obscuur of laag,
Als een grootsheid, gegrondvest op kleine dingen,
Heeft hij een wereld gebouwd in de onbekende Leegte.
Hij heeft zijn vormen bijeengebracht uit oneindig klein stof;
Zijn wonderen zijn gemaakt van onbetekenende dingen.
Als het denkvermogen gebrekkig is, het leven ongeschoold en ruw,
Als er wrede maskers zijn en kwade daden,
Dan zijn zij voorvallen in zijn onmetelijke en gevarieerde plot,
Zijn grote en gevaarlijke drama's noodzakelijke stappen;
Hij maakt met deze en zijn hele passiespel,
Een spel en toch geen spel, maar het diepzinnige plan
Van een transcendente wijsheid, die wegen vindt
Om haar Heer te ontmoeten in de schaduw en de Nacht:
Boven haar is het waken van de sterren;
Gadegeslagen door een afgezonderde Oneindigheid,
Belichaamd zij in stille Materie het Goddelijke,
In symbolische denkvermogens en leeft het Absolute. [624]

Hij heeft zijn kennis vermomd als Onwetendheid,
Zijn Goed heeft hij gezaaid in Kwaad's monsterlijke bed,

Van vergissing een deur gemaakt, waardoor Waarheid kon
binnenkomen,
Zijn plant van zaligheid bewaterd met Verdriet's tranen.
Een duizend aspecten wijzen terug naar de Ene;
Een duale Natuur bedekte het Unieke. [625]

Kennis en Onwetendheid, Dag en Nacht, zijn zijn zelf-verhulling en zijn zelf-
openbaring. Alles is zijn masker en alles is zijn Glorie. Alles is zijn Spel en
alles dient een dieper doel.

De Heer is Volmaakte Harmonie.

ER IS niets dan de Heer. Zelfs alles wat niet Hem lijkt te zijn, is slechts Hijzelf,
verborgen achter een dikke vermomming. De twee polen van de Natuur, licht
en donker, zijn zijn twee kanten en aspecten, harmonieus verenigd en in Hem
getransformeerd.

Alle tegenstellingen zijn aspecten van God's gezicht.
De Velen zijn de ontelbare Ene,
De Ene draagt de veelvuldigheid in zijn borst;
Hij is de Onpersoonlijke, ondoorgrondelijke, alleen,
Hij is de enige oneindige Persoon, die zijn wereld ziet;
De Stilte draagt het Eeuwige's grote stilzwijgende zegel,
Zijn licht inspireert het eeuwige Woord;
Hij is het Onbeweeglijke's diepe en onsterfelijke zwijgen,
Zijn witte en tekenloze wezenloze ontkennende kalmte,
En staat toch als de Schepper Zelf, de almachtige Heer
En ziet, dat zijn wil gedaan wordt door de vormen van de Goden
En het verlangen, dat de halfbewuste mens drijft
En de onwillige en blinde Nacht.
Deze wijde goddelijke uitersten, deze inverse vermogens
Zijn de rechter- en linkerzijde van het lichaam van God;
Het bestaan, gebalanceerd tussen twee machtige armen,
Confronteert het denkvermogen met onopgeloste afgronden van
Denken.
De duisternis beneden, een onpeilbaar Licht boven,
Worden in Licht verenigd, maar staan verdeeld door het
scheidende Denkvermogen,
Oog in oog, onscheidbaar tegenover elkaar,
Twee tegendelen, noodzakelijk voor zijn grote Wereld-taak,

Twee polen, waarvan de stromen de immense Wereld-Kracht
 wekken.
 In de ontzaglijke heimelijkheid van zijn Zelf,
 Met gelijke vleugels broedend boven de wereld,
 Is hij beide in één, zonder begin, zonder einde;
 Beide overstijgend gaat hij binnen in het Absolute.
 Zijn wezen is een mysterie voorbij het denkvermogen,
 Zijn wegen verbijsteren de sterfelijke onwetendheid;
 Het eindige opgeborgen in zijn kleine secties,
 Verbaasd, waardeert niet God's waagstuk,
 Die het aandurft om het onvoorstelbare Al te zijn
 En te zien en handelen, zoals één Oneindige zou kunnen.
 Tegen de menselijke rede is dit zijn vergrijp,
 Te weten, dat hij voor altijd onkenbaar is,
 Alles te zijn en toch het mystieke geheel te overstijgen,
 Absoluut, te verblijven in een relatieve wereld van Tijd,
 Eeuwig en alwetend, geboorte te ondergaan,
 Almachtig, te spelen met Kans en Lot,
 Geest, en toch Materie te zijn en de Leegte,
 Onbegrensbaar, voorbij vorm en naam,
 Te wonen binnen een lichaam, een en allerhoogst,
 Om dier te zijn en menselijke en goddelijk:
 Als een stille diepe zee lacht hij in rollende golven;
 Universeel is hij alles, transcendent niets.
 Voor mensen's rechtschapenheid is dit zijn kosmische misdaad,
 Om almachtig boven goed en kwaad te verblijven
 En de goeden over te laten aan hun lot in een verdorven wereld
 En kwaden te laten regeren in deze enorme scene. [656-657]

Met een wonderbaarlijke goddelijke ironie beschrijft Sri Aurobindo hoe wat wij
 kwaad noemen niets anders is dan iets dat niet op zijn plaats is. Het is ofwel
 een goed in wording, ofwel een goed in vergankelijkheid. Ze zijn verenigd in
 de Ene Heer als twee uitersten die Hij altijd met zich meedroeg als twee polen
 van één enkel Bewustzijn.

De Allerhoogste Heer

De Heer van de Waaktoestand

HET MATERIËLE universum is de zichtbare tempel van de Heer, met de sterren als de krans geweven rond zijn onzichtbare lichaam. De zon en de maan zijn zijn ogen en oorbellen, de aarde zijn zijn voeten. Laten we Hem dagelijks aanbidden in deze wonderbaarlijke tempel van de onzichtbare Geliefde, en moge al onze aanbidding uitgaan naar Hem die overal en in alle dingen is.

Alle gratie en glorie en alle goddelijkheid
Waren hier in één enkele vorm verzameld;
Alle aanbeden ogen keken door de zijne vanuit één gezicht;
Hij droeg alle godheden in zijn grandioze ledematen.
Een oceanische geest verbleef vanbinnen;
Onverdraagzaam en onwankelbaar in vreugde
Verrees een vloed van vrijheid en transcendente zaligheid
In onsterfelijke lijnen van schoonheid.
In hem droeg het viervoudige Wezen zijn kroon,
Dat het mysterie draagt van een naamloze Naam,
Het universum, dat zijn ontzaglijke bedoeling schrijft
In de onuitputtelijke betekenis van een woord.
In hem heeft de architect van de zichtbare wereld,
Tegelijk de kunst en de kunstenaar van zijn werken,
Geest en ziener en denker van geziene dingen,
Virat, die zijn kampvuren in de zonnen ontsteekt,
En van wie de door sterren verwarde ether zijn houvast is,
Zichzelf uitgedrukt met Materie voor zijn spraak:
Voorwerpen zijn zijn letters, krachten zijn zijn woorden,
Gebeurtenissen zijn de gepakte geschiedenis van zijn leven,
En zee en land zijn de bladzijden van zijn verhaal.
Materie is zijn middel en zijn spirituele teken;
Hij hangt de gedachte op aan een wimper's heffing,
Laat de ziel vloeien in de stroom van het bloed.
Hij is de stille wil van atoom en aardkluit;
Een wil, die zonder bedoeling of motief handelt,
Een Intelligentie, die niet hoeft te denken of te beramen,
De wereld schept zichzelf onwankelbaar;
Want zijn lichaam is het lichaam van de Heer
En in zijn hart staat Virat, Koning der Koningen. [680]

De viervoudige beschrijving van de Heer is de Upanishadische beschrijving van het viervoudige Brahman, van buiten of de waaktoestand tot binnenin. Virat is het uiterlijke materiële universum dat overeenkomt met onze waaktoestand. Hiranyagarbha is de innerlijke of droomtoestand. Prajna is het meest innerlijke of het bovenbewuste. En het vierde, Turiya, overstijgt ze allemaal. Hier hebben we een beschrijving van de waaktoestand waarin we het materiële universum, Virat, ervaren. Ook hier, in de stomme materie, is dezelfde Wil aan het werk die de werelden heeft geschapen.

De Heer van de Droomtoestand

DE HEER is de eeuwige dromer die alle stappen van de schepping plant en uitvoert, terwijl deze uit de duisternis naar het Licht oprijst. Heer van de innerlijke rijken, Hij kent de toekomst die nog moet komen.

In hem schaduwt zijn vorm het Gouden Kind,
Dat in de Zon-gekapte Onmetelijkheid zijn geboorte wiegt:
Hiranyagarbha, auteur van gedachten en dromen,
Die het onzichtbare ziet en de geluiden hoort,
Die nimmer een sterfelijk oor hebben bezocht,
Ontdekker van ongedachte werkelijkheden,
Getrouwer aan de Waarheid dan al, wat we ooit hebben geweten,
Hij is de leider op innerlijke wegen;
Als een ziener is hij binnengegaan in de verboden werkelijkheden;
Een magiër met de almachtige staf van het denken,
Hij bouwt de geheime ongeschapen werelden.
Gewapend met de gouden spraak, het diamanten oog,
Is de visie en de profetie de zijne:
De imagist, die het vormloze giet in gedaanten,
De reiziger en de houwer van de onzichtbare paden,
Hij is de drager van het verborgen vuur,
Hij is de stem van het Onuitsprekelijke,
Hij is de onzichtbare jager van het licht,
De Engel van mysterieuze extases,
De veroveraar van de koninkrijken van de ziel. [681]

Er is een andere droomtoestand achter het waken, waar een immens en complex samenspel van subtiele krachten plaatsvindt dat onze uiterlijke materiële omstandigheden, gebeurtenissen en objecten vormgeeft. Hij is Hiranyagarbha, de gouden baarmoeder van alle dingen, en Hij bezit de sleutel tot alles wat nog komen zal.

De Superbewuste Heer

HIJ IS het onuitsprekelijke licht, de *Jyotirbrahman*, die alles kent wat er niet is en toch moet zijn. Zijn wijsheid is verborgen achter zijn ogen en niemand kent die behalve hij die de Heer uitkiest om zich te openbaren in zijn naakte lichaam van Licht en Gelukzaligheid. Toch is Hij de geheime oorzaak en het

zaad van alle dingen. Laat al onze aanbidding uitgaan naar Hem die de eeuwige Bron is, de Alwetende, de Almachtige, de Absolute, de Enige.

Een derde geest stond erachter, hun verborgen oorzaak,
Een massa van superbewustzijn, omsloten door licht,
Schepper van dingen in zijn alwetende slaap.
Alles kwam voort uit zijn stilte, zoals een boom groeit;
Hij is ons zaad en onze kern, ons hoofd en onze basis.
Alle licht is slechts een flits van zijn gesloten ogen:
Een alwijze Waarheid is mystiek in zijn hart,
De alwetende Straal is achter zijn oogleden opgesloten:
Hij is de Wijsheid, die niet komt door denken,
Zijn woordloze stilte brengt het onsterfelijke woord.
Hij slaapt in het atoom en de brandende ster,
Hij slaapt in mens en god en beest en steen,
Omdat hij daar is, doet het Onbewuste haar werk,
Omdat hij daar is, vergeet de wereld om te sterven.
Hij is het centrum van cirkel van God,
Hij is de omtrek van Natuur's loop.
Zijn sluimer is een Almachtigheid in dingen,
Wakker is hij het Eeuwige en het Allerhoogste.
Boven bevond zich de broedende zaligheid van het Oneindige,
Zijn alwetende en almachtige kalmte,
Zijn onbeweeglijke stilte, absoluut en alleen. [681-682]

Hier vinden we de beschrijving van de derde staat, het transcendente Superbewustzijn, waar de denker slaapt in een overvloed aan Licht, de Susupti volgepakt met de dichte inhoud van het Bewustzijn.

De Heer als Gelukzaligheid

VOORBIJ zelfs de onuitsprekelijke Stilte en het onvergankelijke Licht is Hij in zijn hoogste Glorie als Schoonheid en Gelukzaligheid, de vormloze universele Schoonheid die de vorm probeert te vangen in patronen en lijnen, de Gelukzaligheid die de werelden heeft geschapen en erin stroomt als haar levensader.

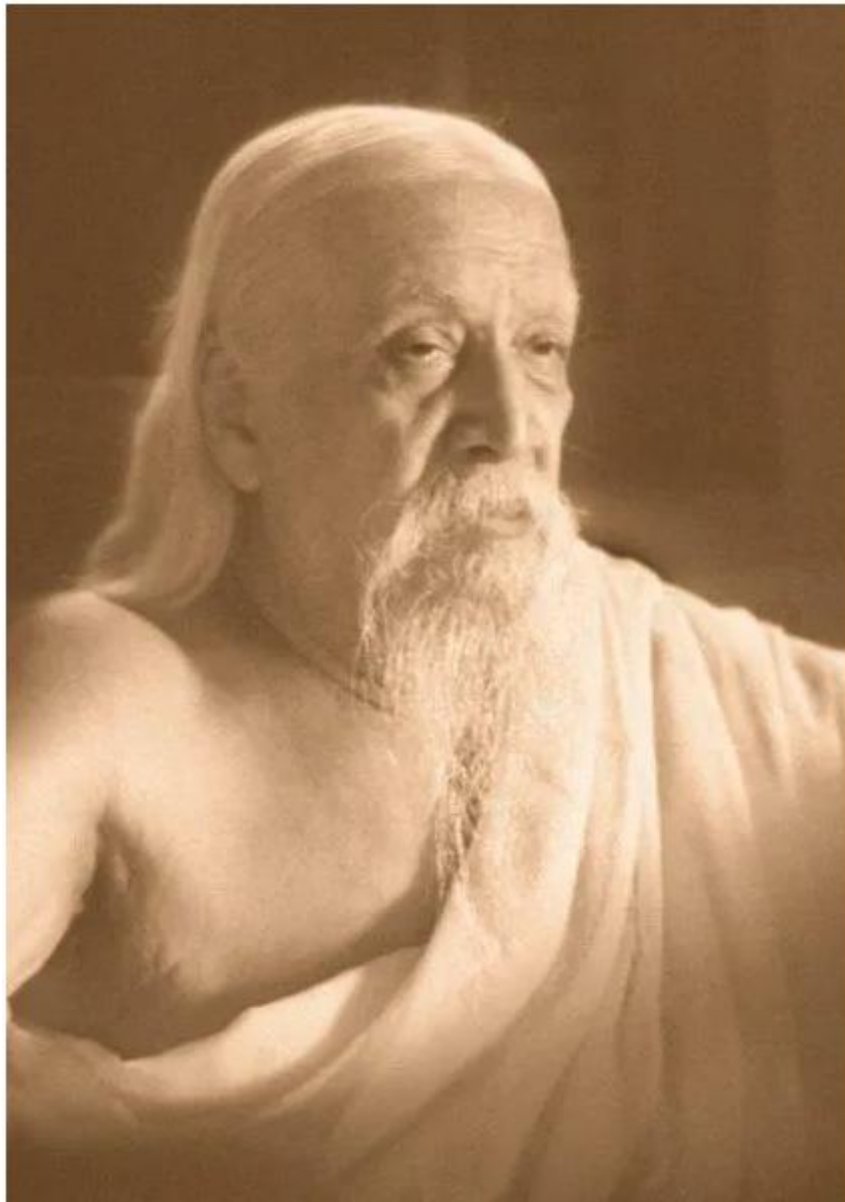
Alle vermogens waren hier geweven in talloze verdragen.
De zaligheid, die de wereld schiep, leefde in zijn lichaam,
Liefde en heerlijkheid waren het hoofd van de lieflijke vorm.
Opnieuw in de verlokkenende mazen van hun strik gevangen,

Behielden de trotse zaligvolle ledematen
Alle vreugden, voorlopers van het hijgende hart
En vluchtig voor leven's voorbijgestreefde verlangen.
Welk visioen ook aan het oog is ontsnapt,
Welk geluk ook voorkomt in droom en trance,
De nectar, verspild door liefde met bevende handen,
De vreugde, die de beker van de Natuur niet kan bevatten,
Hadden de schoonheid van zijn gezicht bevolkt,
Wachtten in de honing van zijn lach.
Dingen, verborgen door de stilte van de uren,
De ideeën, die geen stem vinden op levende lippen,
De ziel's zwangere ontmoeting met oneindigheid,
Waren in hem tot geboorte gekomen en vlam gevat:
De geheime fluistering van bloem en ster
Openbaarden hun betekenis in zijn peilloze blik.
Zijn lippen bogen zich welsprekend als een roos van de dageraad;
Zijn glimlach, die speelde met het wonder van het denken
En in het hart bleef als het zijn mond verlaten had,
Glinsterde met de straling van de morgenster,
De wijde ontdekking van de hemel versierend met edelsteen.
Zijn blik was het zicht van de eeuwigheid;
De geest van zijn lieflijke en kalme intentie
Was een wijs huis van blijheid en onthulde
Het licht van de eeuwen in de opgewektheid van de uren,
Een zon van wijsheid in een bos van wonderen.
In de orkestrale grootsheid van zijn denkvermogen
Kenden alle tegengestelde onderzoekingen hun nabije
verwantschap,
Kwamen, rijk van hart, wonderbaar voor elkaar, samen
In de wederzijdse verwondering van hun myriaden noten
En verbleven als broeders van één familie,
Die hun gemeenschappelijke en mysterieuze thuis hadden
gevonden.
Als aan de harp van een of andere extatische god,
Ontspringt een harmonie van lyrische zaligheid,
Die streeft om geen hemelse vreugde onbezongen te laten,
Zo was het leven in dat belichaamde Licht.
Hij leek de weidsheid van een grenzeloze hemel,
Hij leek de passie van een zorgeloze aarde,
Hij leek het branden van een wereldwijde zon.
Twee keken naar elkaar. Ziel zag Ziel. [682-683]

Dit is de Hoogste, goddelijke Persoonlijkheid van het Oneindige, de *Purushottama*, de Allerhoogste. Er is niets en niemand hoger dan Dat — Om Tat Sat, Om Tat Sat, Om Tat Sat.

De Heer als de Verlosser van de wereld

De Zoon van God

DE VERLOSSER is gekomen. De fluisteringen van hoop worden gehoord en de boodschap van Licht wordt door de winden meegevoerd. Maar de brenger van licht moet eerst de diepte van de nacht ingaan. De wereld kijkt met ontzetting en twijfel toe hoe zijn inspanningen tevergeefs lijken te zijn, verworpen door de mens en afgewezen door de aardse natuur. Toch heeft Hij de weg gebaand door zijn dood en val. O onwetend mensenhart, wees vol

geloof en dankbaarheid, want de Koning is hier, de Koning der koningen is hier.

Hij, die zichzelf zou redden, leeft naakt en kalm;
Hij, die het ras zou redden, moet delen in zijn pijn:
Dit zal hij weten, die gehoorzaamt aan de geweldige impuls.
De Groten, die kwamen om deze lijdende wereld te redden
En te redden uit de Tijds schaduw en de Wet,
Moeten gaan onder het juk van smart en pijn;
Zij zijn gevangen door het Wiel, dat zij hadden gehoopt te breken,
Op hun schouders moeten zij mensen's last van het lot dragen.
Zij brengen hemel's rijkdommen, hun lijden telt de prijs
Of zij betalen de gave van kennis met hun levens.
De Zoon van God, geboren als de Zoon van de mens,
Heeft de bittere beker gedronken, de Godheid's schuld bekend,
De schuld, die de Eeuwige schuldig is aan de gevallen soort,
Heeft zijn wil gebonden aan dood en worstelend leven,
Dat vergeefs hunkert naar rust en eindeloze vrede.
Nu is de schuld betaald, de oorspronkelijke rekening vereffend.
Het Eeuwige lijdt in een menselijke vorm,
Hij heeft verlossing's testament getekend met zijn bloed:
Hij heeft de deuren geopend van zijn sterfelijke vrede.
De Godheid heeft de schepsel's claim gecompenseerd,
De Schepper draagt de wet van pijn en dood;
Een vergelding treft de geïncarneerde God.
Zijn liefde heeft de sterfelijke's weg naar de Hemel geplaveid:
Hij heeft zijn leven en licht gegeven om hier
De duistere rekening van sterfelijke onwetendheid te voldoen.
[444-445]

De wereld behoort de Heer toe en alleen de Heer kan haar verlossen. Maar wanneer de Heer komt als de Verlosser van de wereld, wordt Hij bespot en hoon, met twijfel en vergif ontvangen. Ook Hij moet het juk van onwetendheid ondergaan, dat Hij juist is gekomen om te verdrijven. Ook Hij moet de brute aanval van de dood onder ogen zien en het gif drinken dat het lot van de gewone mensen is.

Gods Boodschappers

DE HEER zendt van tijd tot tijd zijn boodschappers. Maar hoe ontvangen wij hen? — met wantrouwen en twijfel. Wat geven wij hun terug? — lijden en het kruis. Toch werkt Hij onvermoeibaar door, zijn hart volhardt tot in eeuwigheid, alles dragend op zijn grote, onverstoorbare voorhoofd.

Doch, wanneer God's boodschapper komt om de wereld te helpen
En de ziel van de aarde te leiden naar hogere dingen,
Dan moet hij ook het juk dragen, dat hij kwam afnemen;
Hij moet ook de pijn dragen, die hij kwam helen:
Hoe zal hij, vrijgesteld en onaangedaan door het aardse lot,
De kwalen helen, die hij nooit heeft gevoeld?
Hij bedekt wereld's kwellingen met zijn kalmte;
Maar, ofschoon voor het uiterlijke oog geen teken verschijnt,
En vrede gegeven is aan onze verscheurde menselijke harten,
Is de strijd er en de ongeziene prijs betaald;
Het vuur, de strijd, de worsteling zijn vanbinnen.
Hij draagt de lijdende wereld in zijn eigen borst;
Haar zonden wegen op zijn gedachten, haar smart is de zijne:
Aarde's oeroude last ligt zwaar op zijn ziel;
De Nacht en haar machten belagen zijn moeizame stappen,
Hij draagt de Titaan's vijandige greep;
Zijn mars is een veldslag en een pelgrimage.
Leven's kwaad velt hem, hij wordt geslagen door wereld's pijn:
Een miljoen wonden gapen in zijn geheime hart.
Hij reist slapeloos door een oneindige nacht;
Vijandige krachten zwermen over zijn pad;
Een beleg, een strijd is zijn innerlijke leven.
Zelfs erger kan de prijs zijn, afschrikwekkender de pijn:
Zijn wijde identiteit en allesomvattende liefde
Zullen de kosmische angst brengen in zijn diepten,
Het verdriet van alle levende dingen zal komen
En kloppen op zijn deur en wonen binnen zijn huis;
Een vreselijke band van sympathie
Kan al het lijden binden tot een enkel verdriet
En alle kwellen in alle werelden zijn eigen maken.
Hij ontmoet een oeroude tegenwerkende Kracht,
Hij wordt gegeseld met de zwepen, die wereld's uitgeputte hart
verscheuren;
Het wenen van de eeuwen bezoekt zijn ogen:
Hij draagt het van bloed klevende vurige Centaur shirt,
Het gif van de wereld heeft zijn keel bevlekt.
Op het marktplein van Materie's hoofdstad,

Midden tussen het loven en bieden van de zaak, die leven heet,
Wordt hij gebonden op de stapel van een langdurig Vuur;
Hij brandt op een ongeziene oorspronkelijke grens,
Opdat Materie veranderd kan worden in geest's substantie:
Hij is het slachtoffer van zijn eigen offer. [446-447]

Hier wordt het geheim onthuld van de Avatar die komt om mensen te redden die gevangen zitten in de wervelwind van de krachten die Hij moet overwinnen voor de aarde en de mensen. Dat God mens wordt, is geen schande, maar gebeurt met grote oprechtheid. Hij moet Zijn Glorie verbergen en langzaam de geheime goddelijkheid in Hem manifesteren, strijdend tegen en overwinnend de krachten die zich verzetten.

Gods Arbeid

DE HEER is altijd in rust en de Heer is altijd aan het werk. Alleen in Hem vinden wij onze ware rust. Alleen in Hem vinden wij de kracht van het werk. Hij is de eeuwige arbeider die zich voortdurend bezighoudt met Zijn immense arbeid van liefde. Hij werkt dag en nacht, totdat Hij onze bodem en hoogte overspoelt. Voor hen die een ontsnapping zoeken aan de felle arbeid van de werelden, opent Hij de deur naar de uitweg. Maar voor Zichzelf en voor Zijn geliefden heeft Hij ervoor gekozen te werken totdat het Licht de afgrond binnendringt en alles Zijn Vrede, Glorie, Kracht en Liefde wordt.

“Moeilijk is de wereldverlosser's zware taak;
De wereld zelf wordt zijn tegenstander,
Degenen, die hij zou redden, zijn zijn vijanden:
Deze wereld is verliefd op haar eigen onwetendheid,
Haar duisternis keert zich af van het reddende licht,
Het geeft het kruis als betaling voor de kroon.
Zijn werk is een druppel van pracht in een lange nacht;
Hij ziet de lange mars van de Tijd, het weinige gewonnen;
Enkelen worden gered, de rest strijdt verder en faalt:
Een Zon is voorbijgegaan, over aarde's Nacht valt de schaduw.
Ja, er zijn gelukkige wegen nabij God's zon;
Maar weinigen zijn er, die het zonverlichte pad betreden;
Slechts de zuiveren van ziel kunnen wandelen in het licht.
Een uitweg is getoond, een weg van moeilijke ontsnapping
Uit het verdriet en de duisternis en de ketting;
Maar hoe zullen enkele ontsnappen de wereld bevrijden?
De menselijke massa kwijnt onder het juk.

Ontsnapping, hoe hoog ook, kan het leven niet verlossen,
Het leven, dat achtergelaten is op een gevallen aarde.
Ontsnapping kan het achtergelaten ras niet verheffen
Of er de overwinning naar brengen en het bewind van God.
Een groter vermogen moet komen, een ruimer licht.
Ofschoon het Licht op aarde toeneemt en de Nacht terugwijkt,
Moet hij toch, tot het kwaad verslagen is in zijn eigen huis
En Licht binnendringt in wereld's onbewuste basis
En de tegenwerkende Kracht is vergaan,
Nog altijd doorwerken, zijn werk half gedaan. [448-449]

De wet van lijden en pijn treft zelfs Gods boodschappers en de Verlosser van de wereld. Omdat Hij niet wordt geraakt door de pijn en het lijden van gewone mensen, kan Hij hen de weg niet wijzen. Het verschil is echter dat terwijl wij deze pijn en dit lijden onbewust ondergaan, de Avatar het bewust op zich neemt.

Een die nog moet Komen

ER ZIJN EEN AANTAL AVATARS nodig om het werk te voltooien en te volbrengen. Zij vormen een oplopende reeks, een hiërarchie van goddelijk worden in de materie die de weg opent en de brug en de treden legt waarop de mens kan oversteken. De Heer daalt steeds weer neer en zal dat blijven doen totdat al Zijn werk in de menselijke tijd is voltooid.

Eén kan nog gewapend, onoverwinnelijk, komen;
Zijn onbeweeglijke wil ontmoet het beweeglijke uur;
De wereld's slagen kunnen dat zegevierende hoofd niet buigen;
Kalm en zeker zijn zijn stappen in de groeiende Nacht;
Het doel wijkt terug, hij haast zijn pas niet,
Hij wendt zich niet naar de verheven stemmen in de nacht;
Hij vraagt niet om hulp van de inferieure goden;
Zijn ogen zijn gericht op zijn onveranderbare doel.
De mens wendt zich af of kiest gemakkelijker paden;
Hij houdt zich aan de ene hoge en moeilijke weg,
Die enkel kan klimmen naar Eeuwige's pieken;
De onuitsprekelijke vlakten hebben zijn tred al gevoeld;
Hij heeft hemel en aarde zijn instrumenten gemaakt,
Doch de beperkingen van hemel en aarde vallen van hem af;
Hij transcendeert hun wet, maar gebruikt het als zijn middel.

Hij heeft leven's handen gegrepen, hij heeft zijn eigen hart beheerst.
De schijnbewegingen van de Natuur misleiden zijn oog niet,
Onwrikbaar zijn blik naar Waarheid's verre einde;
Lot's dove weerstand kan zijn wil niet breken.
In de verschrikkelijke passages, de fatale paden,
Is zijn ziel onkwetsbaar, zijn hart niet verslagen,
Hij leeft door de oppositie van aarde's Vermogens
En Natuur's hinderlagen en wereld's aanvallen.
Met zijn geest's statuur, die pijn en zaligheid transcendeert,
Confronteert hij kwaad en goed met kalme en gelijke ogen. [449]

Hij moet het licht roepen in zijn duistere afgronden,
Anders kan de Waarheid nooit Materie's slaap overwinnen
En de hele aarde kijken in de ogen van God.
Zijn kennis moet alle duistere dingen verhelderen,
Alle perverse dingen moet zijn vermogen ontknopen,
Hij moet oversteken naar de andere kust van valsheid's zee,
Hij moet wereld's duisternis binnengaan om daar licht te brengen.
Het hart van het kwaad moet blootgelegd worden voor zijn ogen,
Hij moet de kosmische duistere noodzaak ervan ontdekken,
Zijn recht en ijzingwekkende wortel in Natuur's grond.
Hij moet de gedachte ontdekken, die de demonische daad beweegt
En die de Titaan's dwalende trots rechtvaardigt
En de onwaarheid, die zich verschuilt in aarde's vervormde dromen:
Hij moet binnengaan in de eeuwigheid van de Nacht
En God's duisternis kennen, zoals hij zijn Zon kent.
Hiervoor moet hij afdalen in de put,
Hiervoor moet hij de smartelijke Onmetelijkheden binnendringen.
Onvergankelijk en wijs en oneindig,
Moet hij de Hel nog doorkruisen om de wereld te redden. [450]

Alle tradities spreken over de wederkomst. Dit houdt in dat de Avatar een reeks opeenvolgende incarnaties van het Goddelijke in de materie tweebrengt. Door elk van deze incarnaties gaat de wereld een stap verder. Zo wordt de wet van pijn langzaam opgeheven. Zo wordt de duisternis van de hel langzaam verdreven en groeit alles uit tot Schoonheid, Harmonie en goddelijk Licht.

De Lila van de Avatar

Satyavan, de Heer Wordt Mens

HET GROOTSTE mysterie van de Heer is zijn menselijke geboorte. Daarmee geeft Hij zelf een goddelijk voorbeeld aan onze worstelende mensheid. Daarmee neemt Hij de last van het vlees op zich. Daarmee verbindt Hij de materie stap voor stap met de goddelijke mogelijkheid en verbetert deze telkens wanneer Hij een lichaam aanneemt. Daarmee brengt Hij ons een stap dichterbij onze goddelijke oorsprong. Het intellectuele verstand vindt het moeilijk te begrijpen hoe het Goddelijke mens kan worden, maar het hart van

de bhakti verheugt zich in de lila van de Heer op aarde. Laten we ons daarom baden in deze wonderbaarlijke lila die van tijd tot tijd op aarde wordt uitgebeeld.

Zoals een ziel, getekend tegen de achtergrond van de Natuur,
Voor een ogenblik voor zich opkomt in een huis van de droom,
Geschapen door de vurige adem van het leven,
Zo verscheen hij tegen de zoom van het bos,
Gezet tussen een groen reliëf en gouden straal.
Alsof het wapen van het levende Licht,
Rechtop en edel als een speer van God
Leidde zijn gestalte de pracht van de morgen.
Nobel en helder als de wijde vredevolle hemelen
Was zijn voorhoofd een tablet van jonge wijsheid;
Vrijheid's gebiedende schoonheid vormde zijn ledematen,
De vreugde van het leven stond op zijn open gezicht.
Zijn uiterlijk was een wijd aanbreken van de dag van de goden,
Zijn hoofd was een jeugdige Rishi's, aangeraakt door het licht,
Zijn lichaam was een minnaar's en een koning's.
Met het luisterrijke gloren van zijn kracht,
Gebouwd als een bewegend standbeeld van heerlijkheid,
Verlichtte hij de rand van het bosblad.
Uit het onwetende gretige zwoegen van de jaren
Mensen's luide drama achter zich latend, was hij gekomen,
Geleid door de wijsheid van een ongunstig Lot
Om de oeroude Moeder in haar bossen te ontmoeten.
In haar goddelijke gemeenschap was hij gegroeid
Tot een pleegkind van schoonheid en eenzaamheid,
Erfgenaam van de eeuwen van de eenzame wijzen,
Een broeder van de zonneschijn en de hemel,
Een zwerver in vereniging met diepte en marge.
Met zelfverzekerde stappen haar langzame grote handen helpend,
Neigde hij naar haar invloed als een bloem naar de regen
En verwijdde zich, gelijk de bloem en boom een natuurlijke groei,
Met de aanrakingen van haar vormende uren.
Het meesterschap, dat vrije naturen hebben, was de zijne
En hun instemming met vreugde en weidse kalmte;
Eén met de enkele Geest, die woont in al,
Legde hij ervaring aan de voeten van de Godheid;
Zijn denkvermogen was open voor haar oneindige denkvermogen,
Zijn daden waren ritmisch met haar oorspronkelijke kracht;
Hij had zijn sterfelijke gedachten onderworpen aan de hare. [393-394]

Deze prachtige passage laat ons kennismaken met Satyavan, die niemand minder is dan de Heer, die in menselijke gedaante is gekomen, opgegroeid in het oerwoud en intuïtief ontdekt wat de mens mist in het drukke stadsleven.

Satyavan Ontmoet Savitri

HET TONEEL is geplaatst in de wildernis van de oeroude aarde, ver van de ogen van de mens en zijn twijfelende denkvermogen. Een nieuwe akte in het grote drama van het aardse leven moet beginnen. Het is de grote ontvouwing waardoor de Heer zijn Bruid ontmoet en een nieuwe schepping op aarde begint. De aarde juicht, de goden verwonderen zich, de mens beseft veel later dat een adem van goddelijkheid is gekomen en zijn aardse bestaan heeft beziel met een nieuwe goddelijke inspiratie.

Die dag was hij afgekeerd van zijn gebruikelijke paden,
Want Een die, ieder moment's lading kennend,
Kan bewegen in al onze weloverwogen of zorgeloze stappen,
Had de betovering van de bestemming op zijn voeten gelegd
En hem getrokken naar de bloesemde rand van het bos. [394]

Want plotseling keek het hart uit naar hem,
Het gepassioneerde zien, dat gebruikt denken niet kan evenaren,
En wist niemand dichterbij dan zijn eigen nabije vezels.
Alles was in een ogenblik verrast en aangegrepen,
Alles was in onbewuste extase gehuld
Of werd onder de verbeelding's gekleurde oogleden
Omhooggehouden in een ruime spiegelsfeer van de droom,
Brak in vlammen uit om de wereld te herscheppen
En in die vlam werd zij tot nieuwe dingen geboren.
Een mystiek tumult rees uit haar diepten;
Getroffen, recht opgericht als een, die droomde op haar gemak,
Haastte het leven zich om te zien vanuit iedere poort van besef:
Vage gedachten en blij in maanmist hemelen,
Gevoelens als wanneer een universum geboorte neemt,
Snelden door de beroering van haar boezem's ruimte,
Binnengedrongen door een zwerm gouden goden;
Opkomend tot een hymne van wonder's priesters,
Wierp haar ziel de deuren wijd open voor deze nieuwe zon.
Een alchemie werkte, de transmutatie kwam;
Het gezonden gezicht had de Meester's betovering gewrocht.
In het naamloze licht van twee naderende ogen

Verscheen een snelle en voorbeschikte omkeer van haar dagen,
En strekte zich uit naar een glogen van onbekende werelden. [395-396]

De passage beschrijft op prachtige wijze de eerste ontmoeting van Savitri, die een lange reis heeft afgelegd vanuit haar paleis op zoek naar haar partner en zielsverwant, met wie ze de goddelijke missie zou delen. Ze ontmoet Satyavan en er is een onmiddellijke openbaring van haar hart en ziel voor hem, en van zijn hart en ziel voor haar.

De Betovering van Liefde

DE GODDELIJKE MOEDER heeft de Heer ontmoet. De betovering van liefde en herkenning is uitgesproken. Het is een goddelijk menselijke liefde, een liefde verheven tot goddelijke hoogten van glorie en waarheid, liefde verheven tot haar hoogste mogelijkheden. Hun samenkomen is het gedenkwaardige uur dat alle toekomstige tijd zal veranderen. Hun ontmoeting is de eerste grote stap naar de goddelijke Overwinning op aarde en materie waarvoor ze gekomen zijn.

Toen, bevend van de mystieke schok, bewoog
Haar hart in haar borst en riep uit als een vogel,
Die zijn metgezel hoort op een naburige tak.
Met snel trappelende hoeven hielden de hevig schokkende wielen
halt;
De strijdswagen stond stil als een beteugelde wind.
En Satyavan keek uit vanuit zijn ziel's deuren
En voelde de betovering van haar vloeibare stem
Zijn jeugd's purperen ambiance vulde en onderging
Het obsederende wonder van een volmaakt gezicht.
Overmeesterd door de honing van een vreemde bloemenmond,
Getrokken naar zielenruimten, die zich openen rondom een
voorhoofd,
Keerde hij zich naar het visioen als een zee naar de maan
En leed onder een droom van schoonheid en verandering,
Ontdekte het aureool rondom een sterfelijk hoofd,
Aanbad een nieuwe goddelijkheid in dingen.
Zijn zelfgebonden natuur ging onder als in een vuur;
Zijn leven werd opgenomen in een ander's leven.
De prachtige eenzame idolen van zijn brein
Vielen ter aarde vanaf hun heldere toereikendheden,

Als door de aanraking van een nieuwe oneindigheid,
Om een godheid te vereren, groter dan hun eigen.
Een onbekende onontkoombare kracht trok hem naar haar.
In verwondering kwam hij over het gouden grasveld:
Blik ontmoette nabije blik en klampte zich in zicht's omhelzing.
Een aangezicht was daar, nobel, verheven en kalm,
Alsof omcirkeld door een halo van denken,
Een spanwijdte, een boog van mediterend licht,
Als werd een of andere heimelijke nimbus half gezien;
Haar nog herinnerende innerlijke visie kende
Een voorhoofd, dat een kroon droeg van heel haar verleden,
Twee ogen haar standvastige en eeuwige sterren,
Kameraadschappelijke en soevereine ogen, die haar ziel claimden,
Ledematen gekend door vele levens, ruime omlijstingen van liefde.
Hij ontmoette in haar ogenschouw zijn toekomst's blik,
Een belofte en een tegenwoordigheid en een vuur,
Zag een belichaming van eonische dromen,
Een mysterie van verrukking, waarnaar alles
Hunkert in deze wereld van kortstondige sterfelijkheid,
Gemaakt juist in zijn eigen materiele vorm.
Deze gouden vorm, gegeven aan zijn greep,
Verborg in haar borst de sleutel van al zijn doelen,
Een betovering om op aarde Onsterfelijke's zaligheid te brengen,
Om met ons sterfelijke denken te paren met hemel's waarheid,
Om aardeharten te verheffen dichterbij Eeuwigheid's zon.
In deze grote geesten, nu hier geïncarneerd,
Bracht Liefde vermogen naar beneden vanuit de eeuwigheid
Om van het leven zijn nieuwe onsterfelijke basis te maken.
Zijn passie stroomde als een golf vanuit peilloze diepten;
Het sprong naar de aarde van verre vergeten hoogten,
Maar behield zijn natuur van oneindigheid. [396-397]

Hun ontmoeting markeert een nieuw begin. Er is een onmiddellijke herkenning, een plotselinge toenadering van ziel tot ziel, een snel ontwaken tot liefde en het weven van verwantschap in één enkele blik. Hun leven stroomt naar elkaar toe. We worden eraan herinnerd dat zij grote geesten zijn die hier geïncarneerd zijn om de goddelijke sleutel te brengen die de deuren van de toekomst voor de mensheid zal openen.

Een Matrix van Nieuwe Tijd

VERHEUG JE, O HART, dat de Heer en zijn Bruid weer samen zijn gekomen!
De getijden van de tijd zijn gekeerd ten gunste van een nieuwe schepping, het evenwicht van de kosmische weegschaal waar Liefde en Dood strijden en elkaar uitdagen om te heersen op aarde, is verschoven ten gunste van de goddelijke wet. Een nieuwe tijd is aangebroken, een nieuw tijdperk van vooruitgang, een sprong naar de toekomst.

Namen deze lichamen de zwerftocht van talloze geboorten samen,
En de geest was voor de geest gelijk.
Verbaasd over de vreugde, waarop zij lang hadden gewacht,
Ontmoetten deze verliefden elkaar op hun uiteenlopende paden,
Reizigers over de grenzeloze vlakten van de Tijd,
Samengetrokken uit door het lot geleide reizen
Door de zelf-besloten eenzaamheid van hun menselijke verleden
Tot een snelle verrukkelijke droom van toekomstige vreugde
En het onverwachte geschenk van deze ogen.
Door de openbarende schoonheid van een blik,
Door de vorm geraakt ontwaakte geest's geheugen tot besef.
De mist was weggescheurd, die lag tussen twee levens;
Haar hart ontsluitte zich en het zijne wendde zich om haar te vinden;
Aangetrokken, zoals in de hemel ster door ster,
Verwonderden zij zich over elkaar en verheugden zich
En weefden affiniteit in een stille blik.
Een ogenblik ging voorbij, die eeuwigheid's lichtstraal was,
Een uur begon, de matrix van een nieuwe Tijd. [399]

De Heer en zijn eeuwige Echtgenote, zijn partner en metgezel in het spel der spellen dat leven heet, hebben deze grote reis keer op keer ondernomen. Hun ontmoeting markeert het begin van een nieuw leven op aarde, het begin van een nieuwe schepping.

Shakti van de Heer

DE HEER heeft zich in de stroom en de beweging van de schepping geworpen. Hij draagt de last van de evolutie op zijn schouders. Hij trotseert de strijd en de pijn, aanvaardt onwetendheid, falen en nederlaag voor de kroon die Hij voor de aarde moet brengen. Maar eerst moet Hij de verloren Wijsheid terugvinden die verborgen ligt in de onbewuste diepten van de schepping. Hij

moet zich eerst verenigen met zijn eigen Shakti, de Kracht van de Heer die in het worden is gegaan.

Ik dompelde onder in een innerlijk ziend Denkvermogen
En kende de geheime wetten en toverkunsten,
Die van Materie denkvermogen's verbijsterde slaaf maken;
Het mysterie was niet opgelost, maar verdiepte meer.
Ik streefde zijn aanwijzingen te vinden door Schoonheid en Kunst,
Maar de Vorm kan het inwonende Vermogen niet ontsluiëren;
Het werpt slechts zijn symbolen naar ons hart.
Hij riep een stemming af van het zelf, riep een teken op
Van alle broedende glorie, verborgen in de betekenis:
Ik leefde in de straal, maar was niet naar de Zon gekeerd.
Ik keek naar de wereld en miste het Zelf,
En toen ik het Zelf gevonden had, verloor ik de wereld,
Mijn andere zelden verloor ik en het lichaam van God,
De verbinding van het eindige met het Oneindige,
De brug tussen verschijning en de Waarheid,
Het mystieke doel, waarvoor de wereld geschapen was,
Het menselijke besef van Onsterfelijkheid.
Maar nu komt de gouden schakel naar mij toe met uw voeten
En Zijn gouden zon heeft over mij geschenen vanaf uw gezicht.
Want nu komt een andere werkelijkheid naderbij met u
En nu vullen goddelijkere stemmen mijn oor,
Een vreemde nieuwe wereld zwemt naar mij toe in uw blik,
Naderend gelijk een ster vanuit onbekende hemelen;
Een roep van sferen komt met u en een lied
Van vlammeende goden. Ik neem een rijkere ademtocht
En beweeg in een vurigere opmars van ogenblikken.
Mijn denkvermogen verandert zich tot een verrukte ziener.
Een schuimvlok, reizend van de golven van zaligheid,
Heeft mijn hart veranderd en veranderde de aarde rondom:
Alles vervult zich met uw komst. Lucht, bodem en stroom
Dragen bruiloftsgewaden om voor u geschikt te zijn
En zonlicht wordt een schaduw van uw tint
Door de verandering in mij door uw oogopslag.
Kom dicht bij mij van uw wagen van licht
Op dit groene grasveld zonder onze grond te minachten.
Want hier zijn geheime plaatsen voor u gemaakt,
Waarvan de grotten van smaragd verlangen om uw vorm af te
schermen.
Wilt gij deze sterfelijke zaligheid niet tot uw sfeer maken?
Daal af, O geluk, met uw maan-gouden voeten,

Verrijk de aarde's vloeren, op wiens slaap wij liggen.
O mijn stralende schoonheid's prinses Savitri,
Door mijn heerlijkheid en uw eigen vreugde gedreven,
Treed mijn leven binnen, uw kamer en uw schrijn. [407-408]

De vereniging van de Heer en zijn Shakti in het aardse purper is het teken en symbool van de vereniging van Purusha en Prakriti, van Geest en materie. In hun oorsprong zijn zij altijd één, maar in hun manifestatie zijn zij gescheiden. Als schepper en bemiddelaarster is Zij de gouden schakel tussen de twee. Elke keer dat zij elkaar ontmoeten en zich verenigen, is dat het teken dat materie en wereld de Heer hebben aanvaard in de vorm en het bewustzijnsniveau waarin Hij zich als Avatar heeft gemanifesteerd. Dit is het mystieke symbool van hun vereniging dat wordt beschreven.

Het Goddelijke Huwelijk

ZIE, DE TWEE zijn elkaar weer tegengekomen. De Bruid van Brahman, die was weggegaan in het onbewuste, komt tevoorschijn uit het masker van materie dat Zij heeft aangenomen en geeft ons allen hoop. Verheug je, O aarde, want de tijd is gekomen dat deze met stof beladen omhulling zal worden getransformeerd in goudkorrels. Verheug je, O mensheid, want het duurt niet lang meer voordat wij van onze sterfelijke staat, die ons aan de dood bindt, zullen worden bevrijd en onsterfelijkheid zullen bereiken.

“O Satyavan, ik heb u gehoord en ik weet;
Ik weet, dat gij hem en alleen hem zijt. “

. . .

Als een oprechte bloemenkrans, getooid met eenvoudige vormen,
Leerden haar snelle vingers een bloemenlied,
De in stanza's verdeelde beweging van een huwelijk-hymne.
Diep in geur en gedompeld in kleur
Mengden zij de kleurige hun smachten's gekleurde tekens en
maakte
De bloei van hun zuiverheid en passie één.
Zij bracht een sacrament van vreugde in koesterende palmen,
Bloemsymbool van haar geofferde leven,
Toen, met geheven handen, die nu enigszins beefden,
Juist bij de nabijheid, die haar ziel verlangde, legde zij
Deze verbintenis van lieflijkheid, hun heldere vereniging's teken,
Op de borst, begeerd door haar liefde.
Alsof geneigd voor een of andere gracieuze god,
Die uit zijn nevel van grootsheid heeft geschenen

Om met schoonheid zijn bewonderaar's uren te vullen,
Boog zij en raakte zijn voeten aan met aanbeddende handen;
Zij maakte van haar leven zijn wereld om te betreden
En maakte haar lichaam tot ruimte voor zijn heerlijkheid,
Haar kloppende hart een herinnering aan zaligheid.
Hij boog zich naar haar toe en maakte zich
Hun getrouwde smachten eigen als omsloten hoop;
Alsof een hele rijke wereld, plotseling in bezit gekomen,
Gehuwd met al, wat hij geweest was, hemzelf werd,
Een onuitputtelijke vreugde, alleen de zijne gemaakt,
Verzamelde hij heel Savitri in zijn omarming.
Om haar heen werd zijn omhelzing een teken
Van een gesloten nabijheid door langzame intieme jaren,
Een eerste lieflijke samenvatting van te komen heerlijkheid,
Eén intense beknoptheid van al het lange leven.
In een wijd moment van twee zielen, die ontmoeten,
Voelde zij haar wezen in hem stromen, zoals in golven
Een rivier uitstroomt in een machtige zee.
Zoals, wanneer een ziel samensmelt met God
Om voor altijd in Hem te leven en Zijn vreugde te kennen,
Zo werd haar bewustzijn gewaar voor hem alleen
En haar hele afzonderlijke zelf was verloren in de zijne.
Zoals een sterrenhemel de gelukkige aarde omringt,
Zo sloot hij haar in zichzelf in een cirkel van zaligheid
En sloot de wereld in zichzelf en haar.
Een grenzeloze afzondering maakte hen een;
Hij was gewaar van haar, die hem omhulde
En liet haar juist zijn ziel doordringen,
Zoals een wereld door wereld's geest wordt gevuld,
Zoals de sterfelijke ontwaakt tot het Eeuwige,
Zoals het eindige zich opent tot de Oneindigheid.
Aldus waren zij enige tijd in elkaar verloren,
Kwamen dan, terugkeren uit hun lange extase's trance,
In een nieuw zelf en een nieuwe wereld.
Ieder was nu een deel van de andere's eenheid,
De wereld was slechts hun tweeling zelf-vinden's scene
Of hun eigen gehuwde wezen's uitgestrektere gestel.
Aan het hoge gloeiende koepelgewelf van de dag
Bond Lot een knoop met morgen's halo-draden,
Terwijl door het ambt van een voorspellend uur,
Door het hart gebonden voor de zon, hun bruiloftsvuur,
Het huwelijk van de eeuwige Heer en Echtgenote
Opnieuw op aarde plaatsvond in menselijke vormen:

In een nieuw bedrijf van het drama van de wereld
Begonnen de verenigde Twee een groter tijdperk.
In de stilte en het gemurmel van die smaragden wereld
En het prevelen van de priesterwind's heilige verzen,
Midden tussen de koralen fluisteringen van de bladeren
Had liefde's tweetal zich verenigd en werd een.
Het natuurlijke wonder was opnieuw gesmeed:
In de onveranderlijke ideale wereld
Werd één menselijk moment vereeuwigd. [409-411]

Zo wordt het mystieke huwelijk tussen de Heer en zijn eeuwige Bruid opnieuw bezegeld in de uitgestrekte landschappen van de materiële natuur. De waarheid van hun eenheid daarboven wordt op dat moment ook hier beneden gerealiseerd.

De Heer Kiest ervoor om door de Dood en het Lot Heen te gaan

DE HEER is mens geworden. Hij heeft ervoor gekozen om onder het juk van het lot te gaan, om af te dalen in de onbewuste rijken, zodat zijn Licht en Kracht ook daar kunnen reiken. Zo heeft Hij hoop verzekerd voor allen, de grote Verlosser die in de duisternis afdaalt om de Nacht zelf te redden en haar het Licht te brengen. Door sterfelijk te worden in een sterfelijk lichaam, neemt de Heer het lot van de menselijke ziel, de last van het vlees, op zich.

Een wonder van de ontmoetende aarde en hemelen
Is hij, die Savitri gekozen heeft onder de mensen,
Zijn gedaante is de voorhoede van de opmars van de Natuur,
Zijn enkele wezen overtreft de werken van de Tijd.
Heerlijk is de ziel van Satyavan,
Een saffieren snede van de slaap van de hemel,
Een straal vanuit het hartstochtelijke Oneindige,
Een stilte, ontwakend tot een hymne van vreugde.
Een goddelijkheid en koninklijkheid omgorden zijn voorhoofd;
Zijn ogen bewaren een herinnering aan een wereld van zaligheid.
Zo helder als een eenzame maan aan de hemel,
Teer als de lieflijke bloemknop, die de lente verlangt,
Zuiver als een stroom, die stille oevers kust,
Neemt hij met heldere verrassing geest en zintuig.
Als een levend knooppunt van het gouden Paradijs,
Als een blauwe Immensiteit neigt hij naar de verlangende wereld,

Tijds vreugde, ontleend aan de eeuwigheid,
Een ster van pracht of een roos van zaligheid.
In hem balanceren ziel en Natuur, gelijkwaardige Aanwezigheden,
En versmelten in een wijde harmonie. [429-430]

Zijn sterkte is als een toren, gebouwd om naar de hemel te reiken,
Een godheid, gehouwen uit de stenen van het leven.
O verlies, indien de dood in de elementen,
Waarvan zijn gracieuze omhulsel werd geschapen,
Deze vaas zou breken, alvorens het zijn heerlijkheid kon ademen,
Alsof de aarde niet te lang van de hemel een zo uitzonderlijke
schat
Kon weghouden, uitgeleend door de goden,
Een wezen, zo zeldzaam, van een zodanige goddelijke makelij!
Na één kort jaar, wanneer dit heldere uur terugvliegt,
En zorgeloos neerstrijkt op een tak van de Tijd,
Eindigt deze soevereine glorie, die de hemel aan de aarde
gegeven heeft,
Deze luister verdwijnt van het sterfelijke gewelf:
Hemel's grootheid kwam, maar was te groot om te blijven.
Twaalf snel-gevleugelde maanden zijn gegeven aan hem en haar;
Wanneer deze dag weerkeert, moet Satyavan sterven. “ [431]

Hier zien we de wijze Narad profeteren over Satyavan, zijn wezen en zijn lot.

Savitri Aanvaardt de Uitdaging van het Lot

Savitri heeft de uitdaging van het lot aanvaard, de uitdaging van de dood.
Want alleen zo kan de mens gered worden uit de ijzeren greep van het
noodlot, zijn ziel voor altijd onderworpen aan een lange keten van oorzaak en
gevolg, verbonden met lot en dood. Een nieuwe Kracht is de arena van de
wereld binnengetreten om te strijden tegen dwaling, lot en dood.

“Mijn wil is deel van de eeuwige Wil,
Mijn lot is wat mijn geest's sterkte kan maken;
Mijn lot is wat mijn geest's sterkte kan dragen;
Mijn sterkte is niet die van de Titaan; het is die van God.
Ik heb mijn blijde werkelijkheid ontdekt
Voorbij mijn lichaam in een ander's wezen:
Ik heb de diepe onveranderlijke ziel van liefde gevonden.
Hoe zal ik dan een eenzaam goed verlangen,

Of, terwijl ik aspireer naar een witte vacante vrede,
De eindeloze hoop slachten, die mijn ziel vooruit liet springen
Vanuit zijn oneindige eenzaamheid en slaap?
Mijn geest heeft even gekeken naar de glorie, waarvoor hij kwam,
De slagen van een onmetelijk hart in de vlam van de dingen,
Mijn eeuwigheid omvat door zijn eeuwigheid
En, onvermoeibaar van de zoete afgronden van de Tijd,
De diepe mogelijkheid altijd om lief te hebben.
Dit, dit is de eerste, de laatste vreugde en voor zijn hartenklop
Zijn de rijkdommen van een duizend fortuinlijke jaren armoede.
Dood en smart zijn niets voor mij
Of gewone levens en gelukkige dagen.
En wat zijn voor mij de gewone zielen van mensen
Of ogen en lippen, als die niet van Satyavan zijn?
Ik heb geen behoefte om mij te terug te trekken uit zijn armen
En het ontdekte paradijs van zijn liefde
En te reizen naar een stille oneindigheid.
Alleen nu koester ik voor mijn ziel in Satyavan,
De kostbare gelegenheid van mijn geboorte:
In zonlicht en een droom van smaragden wegen
Zal ik met hem wandelen als goden in het Paradijs.
Wanneer voor een jaar, dan is dat jaar mijn hele leven.
En toch weet ik, dat dit niet mijn hele lot is
Om alleen te leven en even lief te hebben en te sterven.
Want nu weet ik, waarom mijn geest op aarde kwam
En wie ik ben en wie hij is, die ik liefheb.
Ik heb naar hem gekeken vanuit mijn onsterfelijke Zelf,
Ik heb god zien glimlachen naar mij in Satyavan;
Ik heb het eeuwige gezien in een menselijk gezicht.”
Toen kon niemand antwoord geven op haar woorden.
Stil zaten zij en keken in de ogen van het Lot. [435-436]

Savitri weigert haar keuze voor Satyavan als echtgenoot te veranderen, ook al heeft Narad haar verteld dat hij binnen twaalf maanden zal sterven. Ze heeft een nieuwe liefde, een nieuwe mogelijkheid, naar de aarde gebracht die ze eerst zelf moet beproeven en uitproberen voordat ze die kan aanbieden aan degenen onder de mensen die er klaar voor zijn.

De Heer Vertrekt

ALLES MOET HIJ onder ogen zien, net zoals de menselijke ziel de angst van de dood en het lijden en de pijn ondergaat die iedereen op aarde in hun greep houden. Ook de Heer gaat door de donkere poorten van de dood om daar het onsterfelijke Licht en het goddelijke leven te brengen. Zijn dood schenkt de worstelende ziel van de mens een nieuw leven en een nieuwe mogelijkheid.

Iets was daar gekomen, bewust, onmetelijk en verschrikkelijk.
Zij voelde dicht bij haar een stille immense schaduw,
Die de middag verkilde met de duisternis als zijn rug.
Een afschuwelijke stilte was gevallen over de plek:
Er was geen roep van vogels, geen stem van beesten.
Een verschrikking en een angst vulde de wereld,
Alsof vernietiging's mysterie
Een tastbare vorm had aangenomen. Een kosmisch
denkvermogen
Keek uit op alles vanuit formidabele ogen,
Alles versmadend met zijn onverdraaglijk blik
En met onsterfelijke ledematen en een onmetelijk aanschijn
Zag het in zijn immense, vernietigende denken
Alle dingen en wezens als een erbarmelijke droom,
Met kalme minachting Natuur's heerlijkheid verwerpend,
De woordloze betekenis van zijn diepgaande aandacht,
Die de onwerkelijkheid van dingen stem gaf,
En leven, dat voor altijd zou zijn, maar nimmer was
En haar korte en vergeefse wederkeer zonder ophouden,
Alsof vanuit een Stilte zonder vorm of naam
De Schaduw van een verre zorgeloze god
Het illusoire universum doemde tot zijn Niets,
Zijn show van idee ongedaan maakte en zijn handelen in de Tijd
En zijn imitatie van de eeuwigheid.
Zij wist, dat de zichtbare Dood daar stond
En dat Satyavan uit haar omarming was weggegaan. [565-566]

Hier wordt de dood van Satyavan in het bos beschreven, zoals voorspeld was.

De Belofte van de Heer

De Heer Heeft Beloofd

De Heer is gekomen en heeft deze worstelende klomp klei aangeraakt en beloofd dat deze klei op een dag de goddelijkheid in zich zal openbaren en manifesteren. Door het vleesgeworden Goddelijke heeft Hij alle dingen aangeraakt met Zijn Glorie en Genade. De incarnatie, het lichaam van het belichaamde Goddelijke, de Avatar, wordt de deur en het pad voor elke ontvouwing. Hij wordt de weg en het middel.

“O mooi lichaam van het geïncarneerde Woord,
Uw gedachten zijn de mijne, ik heb gesproken met uw stem.
Mijn wil is de uwe, wat jij gekozen heb, kies ik:
Alles, wat jij gevraagd hebt, geef ik aan de aarde en de mens.
Alles zal uitgeschreven worden in het bestemming's boek
Door mijn gevolmachtigde van het denken en plan en daad,
De uitvoerder van mijn wil, de eeuwige Tijd.

. . .

Ik leg mijn handen op uw ziel van vuur,
Ik leg mijn handen op uw hart van liefde,
Ik breng u onder het juk van mijn vermogen van werk in de Tijd.
Omdat gij mijn tijdloze wil hebt gehoorzaamd,
Omdat gij hebt gekozen om aarde's worsteling en lot te delen
En u uit medelijden hebt gebogen over aardegebonden mensen
En u opzij gekeerd heeft om te helpen en verlangde om te redden,
Bind ik door uw hart's passie uw hart op de mijne
En leg ik mijn prachtige juk op aan uw ziel.
Nu zal ik in u mijn wonderbaarlijke werken doen. [698]

O Zonnewoord, gij zult de aardeziel verheffen tot het Licht
En God omlaag brengen naar de levens van de mensen;
De aarde zal mijn werkkamer zijn en mijn huis,
Mijn tuin van het leven voor het planten van een goddelijk zaad.
Wanneer al uw werk in de menselijke tijd is gedaan,
Zal het denkvermogen van de aarde een huis zijn van licht,
Het leven van de aarde een boom, die groeit naar de hemel,
Het lichaam van de aarde een tabernakel van God.
Ontwaakt uit de sterfelijke's onwetendheid
Zullen mensen verlicht worden met Eeuwigheid's straal
En de glorie van mijn zon-verheffing in hun gedachten
En in hun hart de lieflijkheid voelen van mijn liefde
En in hun daden mijn Vermogen's miraculeuze drang.
Mijn wil zal de betekenis zijn van hun dagen;
Levend voor mij, met mij, in mij zullen zij leven.
In het hart van mijn schepping's mysterie
Zal ik het drama spelen van uw ziel,
De lange romance opdragen van U en Mij.
Ik zal u achtervolgen door de eeuwen heen;
U zal door de wereld nagejaagd worden door liefde,
Ontdaan van onwetendheid's beschermende sluier
En zonder schuilplaats voor mijn stralende goden.
Geen gedaante zal u afschermen van mijn goddelijke begeerte,
Nergens zult u aan mijn levende ogen ontkomen.
In de naaktheid van uw ontdekte zelf,
In een loutere identiteit met al, wat is,
Beroofd van uw dekmantel van menselijkheid,
Ontnomen van de dichte sluier van menselijk denken,
Eén gemaakt met elk denkvermogen en lichaam en hart,
Eén gemaakt met de hele Natuur en met Zelf en God, [699]

De Heer is onmetelijk groot, verheven boven alles wat we ons ooit kunnen voorstellen, ervaren, beseffen en verbeelden. Maar van tijd tot tijd daalt Hij tot ons neer in een vorm die zichtbaar en tastbaar is en daardoor herkenbaar. In de bovenstaande passage zien we dat de Allerhoogste Heer Savitri, de belichaamde Goddelijke, belooft dat de toekomst van de aarde door haar is veiliggesteld. Aan haar is de leiding toevertrouwd over de nieuwe schepping die hier wordt opgebouwd als de volgende manifestatie van het Goddelijke op aarde.

De Dubbele Kracht

De Heer is ALTIJD gekomen met Zijn Kracht, Zijn goddelijke gemalin, Zijn Shakti, op elk cruciaal moment om de aarde en de mensheid door de crisis te leiden. Hij komt altijd met Zijn Shakti, het eeuwige Vrouwelijke dat de schepping is binnengegaan. Maar niet altijd is de vrouwelijke kracht erkend. Het is door deze grote incarnaties dat de schepping vooruitgang boekt, omdat het door Hen is dat materie en materiële natuur de directe aanraking van de Heer ontvangen. Laten onze harten zich openen met dankbaarheid en mogen onze levens de verlossende goddelijke aanraking ontvangen.

O Satyavan, O lichtende Savitri,
Ik zend jullie verder als voorheen onder de sterren,
Een tweevoudig vermogen van God in een onwetende wereld,
In een omheinde schepping, afgesloten van het grenzeloze zelf,
God omlaag brengend naar de onbezielde aarde,
De aardewezens optillend naar onsterfelijkheid.
In de wereld van mijn kennis en mijn onwetendheid,
Waar God ongezien is en alleen een Naam wordt gehoord
En kennis is ingesloten binnen de grenzen van het denkvermogen
En het leven is opgehaald in het sleepnet van verlangen
En Materie de ziel voor zijn eigen zicht verbergt,
Zijt gij Mijn Kracht aan het werk om aarde's lot te verheffen,
Mijn zelf, dat omhoog beweegt langs de immense helling
Tussen de uitersten van de geest's nacht en dag.
Hij is mijn ziel, die klimt uit de onwetende Nacht
Door leven en denkvermogen en supernatuur's Onmetelijkheid
Naar het hemelse licht van Tijdloosheid
En mijn eeuwigheid, verborgen in de bewegende Tijd
En mijn grenzeloosheid, gesneden door de curve van de Ruimte.
Het klimt naar de grootsheid, die het had achtergelaten,
En naar de schoonheid en vreugde, waar het afgevallen was,

Naar de beslotenheid en lieflijkheid van alle goddelijke dingen,
Naar licht zonder grenzen en onbeperkbaar leven,
Smaak van de diepten van de Onuitsprekelijke's zaligheid,
Aanraking van het onsterfelijke en oneindige.
Hij is mijn ziel, die zich tast uit het beest
Om mensheid's hoogten te bereiken van helder denken
En de nabijheid van Waarheid's sublieme.
Hij is de godheid, die groeit in menselijke levens
En in het lichaam van aardewezens's vormen:
Hij is de ziel van de mens, die klimt naar God
In de Natuur's stroming uit aarde's onwetendheid.
O Savitri, gij zijt mijn geest's Vermogen,
De openbarende stem van mijn onsterfelijke Woord,
Het gezicht van de Waarheid op de wegen van de Tijd,
Dat aan de zielen van de mensen de routes naar God wijst.
Terwijl het schemerige licht van de gesluierde Geest's top
Valt over Materie's volslagen onbewuste slaap
Alsof een bleke manestraal op een dichte open plaats,
En het Denkvermogen beweegt in een halflicht midden tussen
halve waarheden
En het menselijke hart alleen menselijke liefde kent
En het leven een strompelen is en een onvolmaakte kracht
En het lichaam zijn precaire dagen telt,
Zult gij geboren worden in mensen's dubieuze uren
In vormen, die de ziel's goddelijkheid verbergen
En door de sluiers van aarde's twijfelende sfeer
Mijn glorie laten zien, die doorbreekt als door wolken een zon,
Of brandend als een zeldzaam en inwendig vuur,
En met mijn naamloze invloed mensen's leven vullen. [702-703]

Sri Aurobindo en de Moeder zijn niets anders dan de dubbele geïncarneerde Kracht die van tijd tot tijd naar de aarde wordt gezonden om door middel van hun tapasya (ascetische oefeningen) een groter tijdperk voor de mensheid te openen. Ze hebben een menselijke vorm aangenomen voor de volgende fase van het goddelijke lila (goddelijke levenswandel) op aarde.

De Volgende Evolutionaire Stap

DE ONTVOUWING van de lila van de Heer is nog niet voltooid. Hij is de schepping begonnen met de 'intentie' of de 'idee-wil' om zijn eigen

goddelijkheid te manifesteren door middel van vormen en namen. De taak is nog niet volbracht. De mens is slechts de tussenstap voor iemand die groter en goddelijker zal zijn. Laten we ons daarom verheugen en aan de slag gaan. Laten we samenwerken en meewerken aan het werk van de Heer, gericht op de nieuwe ontvouwing. Hij is hier! Hij is hier! We kunnen Hem vinden in zijn werk. We kunnen Hem vinden door zijn werk.

Maar er is meer verborgen in God's Verdere,
Dat op een dag zijn verborgen gezicht zal openbaren.
Nu is het denkvermogen alles en zijn onzekere straal,
Het denkvermogen is de leider van lichaam en leven,
Het denkvermogen is de door gedachten gedreven strijdwagen
van de ziel,
Die de lumineuze dwaler draagt in de nacht
Naar vistas van een verre onzekere dageraad,
Naar het eind van Geest's peilloze verlangen,
Naar zijn droom van absolute waarheid en opperste zaligheid.
Er zijn grotere bestemmingen dan het denkvermogen kan
bevroeden,
Gefixeerd op het toppunt van het ontwikkelende Pad,
Dat de Reiziger nu betreedt in Onwetendheid,
Onbewust van zijn volgende stap, zonder zijn doel te kennen.
Het denkvermogen is niet alles, wat zijn onvermoeibare klim kan
bereiken,
Er is vuur in de apex van de werelden,
Er is een huis van het Eeuwige's licht,
Er is een oneindige waarheid, een absoluut vermogen.
De Geest's machtigheid zal zijn masker afwerpen;
Zijn grootsheid zal worden gevoeld, die wereld's koers vormt:
Het zal worden gezien in zijn eigen ongesluisde stralen,
Een ster, die rijst uit de Onbewuste's nacht,
Een zon, die klimt naar Supernatuur's top.
De dubieuze middelste Weg achterlatend,
Zullen enkelen de miraculeuze Oorsprong even zien
En sommigen zullen in u de geheime Kracht voelen
En zij zullen zich wenden om een naamloze tred te ontmoeten,
Avonturiers tot een machtiger Dag.
Opstijgend uit de beperkende breedten van het denkvermogen,
Zullen zij het wereld's enorme ontwerp ontdekken
En in de Waarheid stappen, het Recht, het Onmetelijke. [704]

De mens is een overgangswezen, aangezien het verstand niet de hoogste trede is in de gradaties van bewustzijn. Er zijn stappen voorbij het verstand, niveaus van bewustzijn die nog moeten ontstaan, net zoals er stappen onder het verstand zijn. Met het verstrijken van de tijd zal de mens evolueren naar

deze nog te ontdekken niveaus, net zoals hij is geëvolueerd uit de aap. Uit het eindige zullen we groeien naar het Oneindige. Uit onwetendheid zullen we groeien naar de Waarheid, uit kleinheid, bekrompenheid en beperking zullen we groeien naar het Onmetelijke, uit dwaling en zonde zullen we groeien naar Gods natuurlijke Recht.

De Komst van de Supermens

De HEER heeft ons zelf een voorbeeld gegeven van hoe een superman eruit zou zien. Hij heeft ons de weg gewezen, het pad voor ons gebaad dat we moeten volgen, alles opgeofferd zodat iemand kan uitgroeien tot een volmaakt goddelijk evenbeeld, alles geprobeerd en bereikt voor ons. Laten we in stilte doen wat Hij van ons verlangt. Wat is er een betere manier om onze dankbaarheid jegens Hem te uiten?

Er is een bewustzijn, dat het denkvermogen niet kan aanraken,
Dat zijn spraak niet kan uiten, noch zijn denken openbaren.
Het heeft geen huis op aarde, geen middelpunt in de mens,
Maar toch de oorsprong van alle gedachte en gedane dingen,
Het fontein van de schepping en haar werken,
Het is de oorsprong van alle waarheid hier,
De zonneboog van denkvermogen's fragmentarische stralen,
Oneindigheid's hemel, die de regen van God verspilt,
Het Immense, dat de mens roept om de Geest te verruimen,
Het wijde Doel, dat zijn beperkte pogingen rechtvaardigt,
Een kanaal voor het weinige, dat hij proeft van zaligheid.
Sommigen zullen de glorie's recipiënten gemaakt worden
En vehikels van het Eeuwige's lumineuze vermogen.
Dit zijn de verheven voorlopers, de leiders van de Tijd,
De grote verlossers van het aardegebonden denkvermogen,
De verheven gedaanteveranderaars van de menselijke klei,
De eerstgeborenen van een nieuw hemels ras.
Het geïncarneerde tweevoudige Vermogen zal God's deur openen,
Het eeuwige supramentale zal de aardse Tijd aanraken.
De supermens zal ontwaken in de sterfelijke mens
En de verborgen halfgod manifesteren
Ofwel groeien naar het God-Licht en de God-Kracht
En de geheime godheid in de grot openbaren.
Dan zal de aarde door het Allerhoogste worden aangeraakt,
Zijn heldere ongesluierte Transcendentie zal

Het denkvermogen en het hart verlichten en leven en daad dwingen

Om zijn onuitsprekelijke mysterie te vertolken

In een hemels alfabet van Goddelijkheid's tekenen. [705]

Dit is een profetie die niet louter op vooruitziendheid is gebaseerd, maar op daadwerkelijk ernaartoe werken. Sri Aurobindo en de Moeder hebben hun leven gewijd aan de evolutie en de opkomst van een nieuw ras van bovenmenselijke wezens, de supermens die weliswaar een mens in zijn uiterlijke vorm zal zijn, maar met een nieuw bewustzijn, een hoger bewustzijn dat zich beweegt naar de uiteindelijke belichaming van het supramentale bewustzijn. Deze tussensoort is de supermens die de weg zal vinden naar de supramentale transmutatie.

De Supermens als Koning van de Aarde

DE HEER is gekomen en heeft de aarde aangeraakt met zijn gouden glimlach, de glimlach die redt en verlost. De belofte is gedaan. De dood is een illusie, lijden is een illusie, dwaling is een illusie. O mens, leef nog even met deze illusie als die nog nodig is voor onze groei. Maar weet dat het tijdperk van dood en leugen voorbij is. Het is het tijdperk van waarheid, het tijdperk van eenheid, het tijdperk van ware vrijheid. Hij heeft het nieuwe ras geschonken, de supermens die groeit en spoedig de aarde zal overnemen als leider van de volgende evolutionaire cyclus.

Het supramentale zal zijn natuur's fontein zijn,
De Eeuwige's waarheid zal zijn gedachten en daden vormen,
De Eeuwige's waarheid zal zijn licht en gids zijn.
Alles zal dan veranderen, een magische orde zal komen,
Die dit mechanische universum zal overtreffen.
Een machtiger ras zal de sterfelijke's wereld bewonen.
Op Natuur's lumineuze toppen, op de Geest's grond,
Zal de supermens heersen als koning van het leven,
De aarde bijna de maat en gelijke maken van de hemel,
En mensen's onwetende hart leiden naar God en waarheid
En naar de godheid zijn sterfelijkheid verheffen.
Als een vermogen, bevrijd van inperkende grenzen,
Zijn hoogte gedreven voorbij dood's hongerige bereik,
Zullen leven's toppen vlammen met de Onsterfelijke's gedachten,
Zal Licht binnendringen in de duisternis van haar basis.
Dan zal in het proces van de ontwikkelende Tijd
Al worden samengenomen in één enkel plan,

Een goddelijke harmonie zal aarde's wet zijn,
 Schoonheid en vreugde zullen haar manier van leven hervormen:
 Zelfs het lichaam zal God herinneren,
 De Natuur zal zich terugtrekken van sterfelijkheid
 En Geest's vuren zullen de aarde's blinde kracht leiden;
 Kennis zal in het aspirerende Denken
 Een verheven nabijheid brengen tot Waarheid en God.
 Het supramentale zal de wereld claimen voor het Licht
 En met de liefde van God het bekoorde hart laten huiveren
 En Licht's kroon plaatsen op Natuur's opgeheven hoofd
 En Licht's heerschappij vestigen op haar onwankelbare basis.
 Een grotere waarheid dan de aarde's zal de aarde overkappen
 En zijn zonlicht verspreiden over de wegen van het denkvermogen;
 Een onfeilbaar vermogen zal het denken leiden,
 Een ziende Macht zal leven en daad besturen
 In aarde's harten het Onsterfelijke's vuur ontsteken.
 Een ziel zal ontwaken in het Onbewuste's huis;
 Het denkvermogen zal God-zicht's tabernakel zijn,
 Het lichaam intuïtie's instrument
 En het leven een kanaal voor God's zichtbare vermogen.
 De hele aarde zal het Geest's manifeste huis zijn,
 Niet meer verborgen door het lichaam en het leven,
 Niet langer verborgen door de denkvermogen's onwetendheid;
 Een nimmer falende Hand zal gebeurtenis en daad vormen.
 De Geest's ogen zullen kijken door Natuur's ogen,
 De Geest's kracht zal Natuur's kracht in bezit nemen.
 De wereld zal God's zichtbare tuinhuis zijn,
 De aarde zal een veld en kamp van God zijn,
 De mens zal instemming met de sterfelijkheid vergeten
 En zijn belichaamde broze tijdelijkheid. [706-707]

Het Supramentale zal de mens leiden naar de uiteindelijke overwinning op de dood, als de kroon op de schepping. Het is de laatste onvermijdelijke stap van de supramentale transformatie, die wellicht nog duizend jaar in de toekomst ligt. Maar het woord is gegeven en de belofte blijft staan totdat de daad is volbracht. Het supramentale tijdperk zal het tijdperk van waarheid en harmonie zijn, waarheid die één is met harmonie en harmonie die gebaseerd is op waarheid. De wezens die deze hogere goddelijke waarheid en harmonie zullen belichamen, zullen de pioniers zijn, de nieuwgeborenen van het nieuwe ras.

De Vereniging van Geest en Materie

ZIE, DE DROOM der eeuwen is vervuld. Door een menselijk lichaam aan te nemen, heeft de Heer de materie aangeraakt. De Goddelijke Moeder heeft de gouden schakel gesmeed en zo een nieuwe en directe band tussen materie en Geest geschapen. Laten we de liederen van de toekomst zingen. Laten we de Heer van de toekomst aanroepen.

Zelfs al zou een vijandige kracht zich vastklemmen aan zijn
bewind
En zijn recht's eeuwigdurende soevereiniteit opeisen
En de mens zijn hoge spirituele lot weigeren,
Zal toch de geheime Waarheid in dingen prevaleren.
Want in de opmars van de al-vervullende Tijd
Moet het uur komen van de Transcendente's wil:
Alles wendt en keert zich naar zijn voorbestemde einden
In Natuur's gefixeerde onvermijdelijke koers,
Verordend sinds het begin van de werelden
In de diepe essentie van geschapen dingen:
Zelfs zal er als een kroon op alles
Het einde komen van de Dood, de dood van Onwetendheid.
Maar eerst moet de hoge Waarheid voet zetten op aarde
En de mens aspireren naar Eeuwige's licht
En al zijn ledematen de geest's aanraking voelen
En heel zijn leven een innerlijke Kracht gehoorzamen.
Ook dit zal zijn; want een nieuw leven zal komen,
Een lichaam van Superbewuste's waarheid,
Een geboortegrond voor de Supernatuur's machten:
Het zal aarde's onwetende bodem Waarheid's kolonie maken,
Zelfs de Onwetendheid een doorschijnend gewaad maken,
Waardoorheen de schitterende ledematen van Waarheid zullen
schijnen
En Waarheid een zon zal zijn op Natuur's hoofd
En Waarheid de gids zal zijn van Natuur's stappen
En Waarheid naar buiten zal staren vanuit haar lagere diepten.
Wanneer de supermens geboren is als Natuur's koning,
Zal zijn aanwezigheid Materie's wereld herscheppen:
Hij zal Waarheid's vuur ontsteken in Natuur's nacht,
Hij zal aan de aarde Waarheid's grotere wet opleggen;
Ook de mens zal zich keren naar Geest's roep.
Ontwaakt tot zijn verborgen mogelijkheid,
Ontwaakt tot alles, dat sliep binnen zijn hart
En alles, wat de Natuur bedoeld heeft, toen de aarde werd
gevormd

En de Geest deze onwetende wereld zijn huis maakte,
Zal hij aspireren naar Waarheid en God en Zaligheid.
Als vertolker van een goddelijke wet
En het instrument van een allerhoogst ontwerp,
Zal de hogere soort zich neigen om de mens te verheffen.
De mens zal verlangen om naar zijn eigen hoogten te klimmen.
De waarheid boven zal een waarheid beneden wekken,
Zelfs de verstomde aarde een voelende kracht worden.
De Geest's toppen en de Natuur's grond
Zullen naderen tot het geheim van hun afgescheiden waarheid
En elkaar als één godheid kennen.
De Geest zal uitkijken door Materie's blik
En de Materie zal het Geest's aangezicht openbaren.
Dan zullen mens en supermens één zijn
En heel de aarde zal één enkel leven worden. [708-709]

De nieuwe wereld heeft nog maar een paar prille stapjes gezet, maar de nieuwe tijdscyclus is in gang gezet en kan niet meer worden teruggedraaid. Er zijn krachten die het pasgeboren kind van het supramentale tijdperk proberen te vernietigen, maar zij zullen verslagen worden en jullie voorgoed verlaten. Want het zijn de Heer en de Goddelijke Moeder zelf die het evenwicht hebben hersteld, en er is geen menselijke of andere macht die dit ongedaan kan maken.

Het Ene Zal de Velen Worden

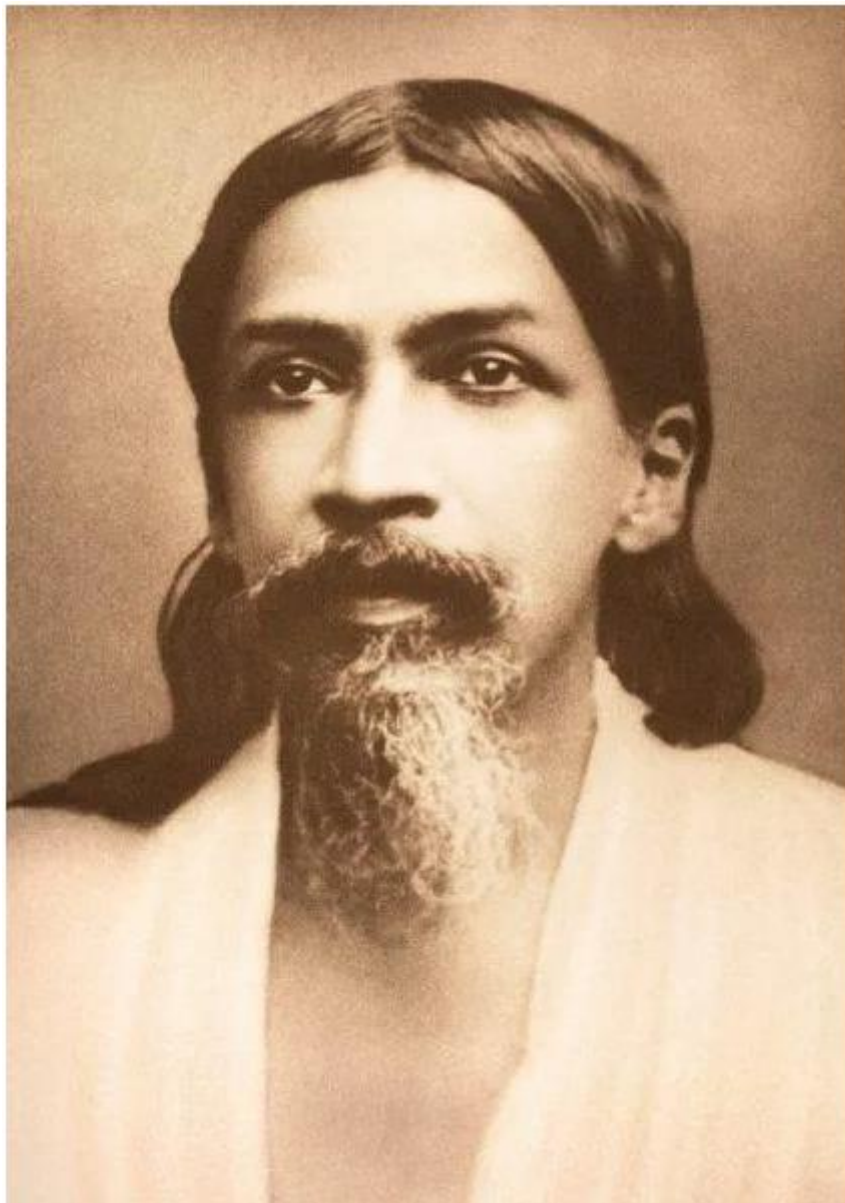
DIT IS het oorspronkelijke scheppingsplan, waarin elk element één zal worden met het Goddelijke zonder vernietiging of ontbinding. De eerste definitieve stap in die richting is gezet. Laten we vervuld zijn van de vreugde van de verwachting, de vreugde die voortkomt uit het geloof in het offer van de Heer in de materie, dat ongetwijfeld de gewenste resultaten zal brengen.

Zelfs de velen zullen een of ander antwoord maken
En de pracht van de Goddelijke's stormloop dragen
En zijn onstuimige klopp op ongeziene deuren.
Een hemelser passie zal mensen's leven verheffen,
Hun denkvermogen zal delen in de onuitsprekelijke glans,
Hun hart zal de extase en het vuur voelen.
Aarde's lichamen zullen bewust zijn van een ziel;
Sterfelijkheid's onderworpenen zullen hun ketens losmaken,

Hoofdzakelijk mensen zullen spirituele wezens worden
En ontwaakt de stille goddelijkheid zien.
Intuïtieve stralen zullen natuur's toppen aanraken,
Een openbaring natuur's diepten beroeren;
De Waarheid zal de leider van hun leven zijn,
Waarheid zal hun gedachten en spraak en daad dicteren,
Zij zullen zichzelf opgetild voelen tot dichters bij de hemel,
Alsof een beetje lager als de goden.
Want kennis zal zich in heldere stromen uitstorten
En zelfs het duistere denkvermogen huiveren met nieuw leven
En vlamvatten en branden met Ideaal's vuur
En zich keren om te ontsnappen aan sterfelijke onwetendheid.
De grenzen van de Onwetendheid zullen terugwijken,
Meer en meer zielen zullen binnengaan in het licht,
Met een verlicht, geïnspireerd denkvermogen de occulte ontbieder
horen
En levens oplaaien met een plotselinge innerlijke vlam
En harten bekoord raken van goddelijk geluk
En menselijke willen zich afstemmen op de goddelijke wil,
Deze afzonderlijke zelden, die de Geest's eenheid voelen,
Deze zintuigen worden capabel voor het hemelse gevoel,
Het vlees en de zenuwen voor een vreemde etherische vreugde
En sterfelijke lichamen voor onsterfelijkheid.
Een goddelijke kracht zal stromen door weefsel en cel
En het bevel nemen over adem en spraak en daad
En alle gedachten zullen een gloed van zonnen zijn
En elk gevoel een hemelse huivering.
Vaak zal een glanzende innerlijke dageraad komen,
Die de kamers van het sluimerende denkvermogen verlicht;
Een plotselinge zaligheid zal stromen door elke ledemaat
En de Natuur vullen met een machtigere Tegenwoordigheid.
Aldus zal de aarde zich openen naar goddelijkheid
En zullen gewone naturen de wijde verheffing voelen,
Gewone daden verlichten met de Geest's straal
En de godheid ontmoeten in gewone dingen.
De Natuur zal leven om de verborgen God te manifesteren,
De Geest zal het menselijke spel opnemen,
Dit aardse leven zal het goddelijke leven worden.“ [708-709]

De nieuwe schepping zal beginnen met een paar, maar zal zich elk jaar uitbreiden en steeds grotere delen van de mensheid omvatten. Ze zal zich verspreiden door besmetting en vooral door de aanwezigheid van het supramentale bewustzijn in de atmosfeer van de aarde.

Opstanding

Afscheid was een droom

EEN NIEUWE MANIFESTATIE vindt plaats vanuit de oude. De Heer is niet alleen ontwaakt in één lichaam, maar in al die lichamen die zich openstellen voor zijn invloed en gehoor geven aan zijn roep. Hij heeft de dood overwonnen. Zijn heengaan was een droom. Zijn aanwezigheid bij ons is de eeuwige waarheid, de waarheid die blijft bestaan en op een dag geopenbaard zal worden in vele lichamen en vele geboorten.

Met zijn armen's omcirkelende grip om haar heen gesloten,
Een levende knoop om bezit dichtbij te brengen,
Mompelde hij met aarzelende lippen haar naam,
En riep, vaag het wonder herinnerend,
"Vanwaar hebt gij mij gevangen teruggebracht, in ketenen van
liefde,
Naar u en zonneshijn's muren, O gouden straal
En schatkist van alle lieflijkheid, Savitri,
Godheid en vrouw, maanlicht van mijn ziel?
Want ik heb zeker gereisd in vreemde werelden,
Door U vergezeld, een achtervolgende geest,
Samen hebben wij de poorten van de nacht versmaad.
Ik heb mij afgekeerd van de hemelingen's vreugde
En hemel's ontoereikendheid zonder u.
Waar nu is die formidabele Gedaante naartoe gegaan,
Die oprees tegen ons, de Geest van de Leegte,
Die de wereld claimt voor de Dood en het Niets,
En die God en ziel ontkent? Of was alles een droom
Of een visioen, gezien in spirituele slaap,
Een symbool van de opposities van de Tijd
Of een door het denkvermogen ontstoken baken van betekenis,
Dat in een of andere last van duisternis verlichting is op de Weg
Of dat een zwemmer loodst door de zee-engten van de Dood,
Of met de bijstand van zijn stralen in een geul
Tussen de bepakte wegen van de Kans
De ziel vindt, die kwam in het wereldavontuur,
Een verkenner en reiziger uit de Eeuwigheid?"
Maar zij antwoordde, "Ons uiteengaan was de droom;
Wij zijn samen, we leven, O Satyavan.
Kijk om u heen en zie, blij en onveranderd,
Ons huis, dit bos met zijn duizend uitroepen
En het fluisteren van de wind onder de bladeren
En door spleten in de smaragden scene, de avondhemel,
God's baldakijn van blauw, dat ons leven beschutting biedt,
En de vogels, die roepen voor het hart's geluk,
Gevleugelde dichters van ons afgezonderde bewind.
Onze vrienden op aarde, waar wij koning en koningin zijn.
Alleen onze zielen hebben Dood's nacht achtergelaten,
Veranderd door een machtige droom's realiteit,
Verlicht door het licht van symbolische werelden
En het ontzaglijke toppunt-zelf van dingen,
En stonden voor God's grenzeloze, vrije poorten." [717-718]

Satyavan is terug uit de schaduwen. Hij is teruggekeerd naar de aarde. In zekere zin is hij herboren. De overwinning op het onvermijdelijke lot betekent het wegwassen van de hele keten van oorzaak en gevolg die het lot van de mens bepaalt. Het betekent een nieuw leven zonder karma. Het is niet zomaar een wedergeboorte, maar een nieuwe geboorte uit het oude. Dat is de staat waarin Satyavan geboren wordt.

Alles Is Nu Veranderd.

DE HEER heeft ons verzekerd en de profetie zal vervuld worden. Er is geen sprake meer van geruchten, maar van de Heer zelf, die gekomen is en de kwestie van de schepping heeft beslecht. Laten we ons openstellen en het met nederigheid en dankbaarheid ontvangen.

“Alles is nu veranderd, en toch is alles hetzelfde.
Zie, we hebben God's aangezicht aanschouwd,
Ons leven heeft zich geopend in goddelijkheid.
We hebben identiteit gedragen met de Allerhoogste
En zijn bedoeling gekend in onze sterfelijke levens.
Onze liefde is groter geworden door die machtige aanraking
En heeft zijn hemelse betekenis ontdekt,
Toch is niets verloren van de sterfelijke liefde's heerlijkheid.
Hemel's aanraking vervult, maar maakt onze aarde niet ongedaan:
Onze lichamen hebben elkaar nodig in hetzelfde einde;
Nog steeds herhalen zich in onze borsten als het hemelse
geheime ritme
Onze menselijke hartslagen gepassioneerd dichtbij. [719]

Uw lichaam is mijn lichaam's tegenhanger,
Waarvan elke ledemaat mijn antwoordende ledemaat begeert,
Waarvan het hart de sleutel is van al mijn hartslagen,
Dit ben ik en gij voor mij, O Satyavan.
Onze gehuwde wandel door het leven begint opnieuw,
Geen blijheid verloren, geen diepte van sterfelijke vreugde.
Laat ons gaan door deze nieuwe wereld, die hetzelfde is,
Want het is teruggegeven, maar het is bekend,
Een speelplaats en verblijfplaats van God,
Die zich lieflijk verbergt in vogel en dier en mens
Om zichzelf weer te vinden door liefde,
Door eenheid. Zijn aanwezigheid leidt de ritmen van het leven,

Die zoeken naar wederkerige vreugde ondanks pijn.
We hebben elkaar gevonden, O Satyavan,
In het grote licht van de ontdekte ziel.
Laat ons teruggaan, want de avond is in de hemelen.
Nu is de smart dood en serene zaligheid blijft
Het hart van al onze dagen voor altijd.
Zie, al deze wezens in deze wonderschone wereld!
Laten wij vreugde geven aan allen, want de vreugde is de onze.
Want niet alleen voor onszelf kwamen onze geesten
Uit de sluier van het Onmanifeste,
Uit het diepe immense Onkenbare
Op de onwetende borst van de dubieuze aarde,
Tot aan de wegen van werkende, zoekende mensen,
Twee vuren, die branden naar die ouderlijke Zon,
Twee stralen, die reizen naar het oorspronkelijke Licht.
Om mensen's ziel te leiden naar waarheid en God zijn wij geboren,
Om het geschakeerde schema van het sterfelijke leven uit te
tekenen
In een of andere gelijkenis van het Onsterfelijke's plan,
Om het dichterbij een beeld van God vorm te geven,
Een beetje nader tot het goddelijke Idee.“ [720]

Een nieuwe schepping is op aarde. Het is nog niet volledig zichtbaar, hoewel de eerste tekenen ervan al hoorbaar en voelbaar zijn voor enkelen die reeds deel uitmaken van deze nieuwe schepping. Maar er zal een dag komen waarop zelfs blinden haar zullen kunnen zien en herkennen.

Opstanding

DE MOEDER ZEI:

Opstanding betekent voor ons het afwerpen van het oude bewustzijn; maar het is niet zomaar een wedergeboorte, een plotselinge verandering die volledig breekt met het verleden. Er is een zekere continuïteit tussen het sterven aan je oude zelf, je lage uiterlijke natuur, en het beginnen aan een geheel nieuwe schepping. In de ervaring van de opstanding is de beweging van het afwerpen van het oude wezen nauw verbonden met die van het opstaan uit dat oude wezen, het nieuwe bewustzijn en de nieuwe kracht, zodat uit wat is afgeworpen het beste zich kan verenigen in een nieuwe schepping met wat is voortgekomen. De ware betekenis van de opstanding is dat het Goddelijke Bewustzijn ontwaakt uit de onbewustheid waarin het is afgedaald en zichzelf heeft verloren. Het Goddelijke Bewustzijn wordt zich

opnieuw bewust van zichzelf, ondanks zijn afdaling in de wereld van dood, nacht en duisternis. Die wereld van duisternis is nog donkerder dan onze fysieke nacht: als je eruit zou komen nadat je erin was gedoken, zou je de meest ondoordringbare nacht helder aantreffen, net zoals je, terugkerend van het ware Licht van het Goddelijke Bewustzijn, het supramentale Licht zonder duisternis, de fysieke zon zwart zou aantreffen. Maar zelfs in de diepten van die opperste duisternis ligt het opperste Licht verborgen. Laat dat Licht en dat Bewustzijn in je ontwaken, laat er de grote Opstanding zijn. [CWM 3:147]

Tot dusver slechts bedacht als een of andere hoge geest's droom
Of een geërgerde illusie in mensen's zwoegende denkvermogen,
Zal een nieuwe schepping uit de oude verrijzen,
Een onverwoordbare Kennis zal spraak vinden,
Onderdrukte schoonheid in paradijselijke bloesem uitbarsten,
Plezier en pijn opgaan in absolute zaligheid.
Een sprakeloos orakel zal uiteindelijk spreken,
Het Bovenbewuste zal bewust worden op aarde,
De Eeuwige's wonderen zich voegen bij de dans van de Tijd. [330]

Om Namo Bhagavate

Om Namo Bhagavate

Om Namo Bhagavate

Glossarium

Aswapati: Yogi en Koning, vader van Savitri. Letterlijk Heer van het Paard. Symbolisch de Heer van tapasya, oftewel de geconcentreerde energie van spirituele inspanning die ons helpt om van het sterfelijke naar het onsterfelijke bestaan te stijgen.

Avatar: De Goddelijke Neerdaling op aarde, waarbij de Goddelijke Vorm en Naam worden aangenomen om de aarde en de mensheid te verlossen.

Hiranyagarbha: De gouden baarmoeder, oftewel de Heer van de droomtoestand.

Jyotirbrahman: De Allerhoogste Werkelijkheid in al haar volheid.

Karma: Energie die in beweging wordt gezet door spraak, wil, emoties, gedachten en daden.

Lila: Het Goddelijke Spel (verwijzend naar de Goddelijke omgang met de wereld).

Mahanirvana: De uiteindelijke duik in een staat van ontbinding in het Allerhoogste.

Moksha: Bevrijding van Onwetendheid.

Prajna: De Heer in een staat van bovenbewustzijn.

Purusha: De statische evenwichtstoestand van de Ene Werkelijkheid, de getuige-houding.

Purushottama: De Allerhoogste Purusha of het Opperwezen.

Satyavan: De ziel van de mens die de Goddelijke Waarheid in zich draagt, maar hier ten prooi valt aan onwetendheid en de dood.

Savitri: Dochter van yogi en koning Aswapati, gedeeltelijke incarnatie van de Goddelijke Moeder in een ver verleden. Symbolisch vertegenwoordigt zij de dochter van de Zon, het Scheppende Goddelijke Woord.

Shakti: De Kracht van de Heer in al Haar Pracht.

Shoonyam: Niets of Nihil.

Turiya: De Allerhoogste Staat die alle andere in zich omvat.

Virat: De Heer van de uiterlijke materiële schepping.

Yoganidra: Bewuste Slaap, bereikt door de beoefening van yoga.